

บทนำ

สรรเสริญเสียงโดยรอบเจียบส่งัด ชัดกับสายลมกระโชกแรง ภาพเบื้องหน้าคลาคล่ำไปด้วยทหารสองกองทัพยืนประจันหน้ากัน ไร้ซึ่งภาพฉากหลัง ทั้งแม่น้ำเชี่ยวกราก ภูเขาสูงตั้งตระหง่าน หรือมหาสมุทรสุดลูกหูลูกตา สองกองทัพเพียงเผชิญหน้า นิ่งสงบ ไร้เสียงสัญญาณซับซ้อน ใต้ฝ่าเท้าของพวกเขาหาใช้พื้นดินแห้งแล้ง ทว่าเป็นหมู่เมฆดำทะมึนพิโรธปั่นป่วน

กองทัพด้านขวามีหน้าเกรงขาม ส่งางมด้วยนักรบในชุดเกราะสีทอง ยืนเรียงหน้ากระดานหลายร้อยนาย แลวตอนยาวยืนตรงเป็นระเบียบยิ่ง ธงรบโบกสะบัดเกรียงไกร ยอดอาชาสูงใหญ่เต็มไปด้วยพลั่ก หอกทวนในมือ ทหารแต่ละนายสะท้อนเงาคมกริบ สมเป็นมหาคัสตราที่หลอมจากเตาหลอมชั้นเลิศ

ภาพกองทัพเกราะทองสะท้อนถึงความมองอาจห้าวหาญ ชัดกับภาพกองทัพในชุดเกราะสีนิลด้านหน้าที่มีจำนวนทหารมากมายจนมีดฟ้ามัวดิน ประเมินด้วยสายตาอาจมากกว่าพลทหารชุดเกราะทองถึงสิบเท่า ไบหน้าที่ไม่ได้สวมหน้ากากนั้นแตกต่างจากไบหน้าของมนุษย์ธรรมดา บ้างมีเขางอก บ้างมีสามตา มีเขี้ยววงอกยาวดูน่ากลัว ท่าทางกระหายอยากจะตีมีกินเลือดเนื้อ

ในสนามรบ ขบวนทัพมิได้เป็นระเบียบแบบแผน แต่กลับแสดงออกถึงความกระสันในการฆ่าฟัน ทหารแต่ละนายพยายามพากายของตนออกมายืนแถวหน้า ทว่ายังคงต้องฟังคำสั่งจากชายร่างใหญ่ในชุดเกราะสีนิล ผู้ควบอาชาศีต่าปลดอยู่ด้านหน้าสุดของขบวน ดวงตาของอาชาเป็นสีโลหิต เมื่อเขายกมือขึ้น ทหารทุกนายพลันขยับในท่าเตรียมพร้อม

ทันทีที่ทัพตรงหน้าขยับ ชายหนุ่มผู้สง่างามในชุดเกราะสีทองบนอาชาศีต่าขาวราวกับหิมะก็โบกมือเป็นสัญญาณในเวลาเดียวกัน ฆรบทหมุนเปลี่ยนตำแหน่ง เสียงแตรจากสองฝั่งดังประสาน กองทัพใหญ่ในชุดเกราะสีดำนุ่งทะยานเข้าใส่ศัตรูด้วยความกระหาย ไอสังหารคละคลุ้ง พื้นดินว่างเปล่าสิ้นสะเทือนเลื่อนลั่นยามเหล่าทหารกระดำนุ่งดำพุ่งตัวเข้าโรมรันศัตรู

กองทัพเกราะทองที่เสียเปรียบด้านกำลังพลมิได้ถอยหนี และมีได้พุ่งใส่ศัตรูในทันที สองตาจ้องเพียงฆรบท คนโบกมุงสมาธิอยู่เพียงตัวผู้นำคือชายหนุ่มงามสง่าบนอาชาศีต่าขาว ยามทหารฝ่ายตรงข้ามพุ่งเข้ามา กองกำลังที่ยืนเรียงหน้ากระดานในคราแรกขยับอย่างรวดเร็วราวกับสายฟ้า เกิดเป็นขบวนทัพที่ชวนให้ตกตะลึง ไม่เว้นแม้แต่เหล่าทหารกระดำนุ่งดำซึ่งดวงตาเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นกระหายเลือด จากคราแรกดูคล้ายพวกเขาที่กำลังเหนือกว่าเพียงพุ่งเข้าใส่ก็สามารถเหยียบอีกฝ่ายไว้ใต้ฝ่าเท้า ทว่าผ่านไปเพียงไม่กี่อึดใจทัพหน้าของพวกเขากลับตกลอยอยู่ในวงล้อม แต่ละกองถูกกักไว้ในวงกลมทหารชุดเกราะทองถือโล่ล้อมด้านนอก

ปฐมบทแห่งสงครามเริ่มขึ้นเมื่อสิ้นเสียงแตร คนมากใช้จะชนะเสมอไป ความอึกเขมใช้จะอยู่เหนือความมีระเบียบวินัย ทหารเกราะทองหนึ่งนายสะบัดทวนในมือหนึ่งครั้งสามารถล้มศัตรูได้ในชั่วอึดใจ แต่เหนือสิ่งอื่นใดคือบุรุษหัวหาญบนอาชาศีต่าขาว ทุกย่างก้าวที่เขาควมผ่านล้วนเต็มไปด้วยสีแดงฉาน ทว่า...โลหิตเหล่านั้นมีอาจเปราะเปื้อนขนอาชานั่นแสนบริสุทธิ์ แผลกประหลาดราวกับมีเกราะใส่คุ้มกัน

การรบดำเนินไปอย่างโหดเหี้ยม ซากศพภายใต้ชุดเกราะสีดำนองพะเนิน

สูงยิ่งกว่าเทือกเขา ยามนี้ผู้ที่ยิ่งยืนหยัดอยู่ได้มีเพียงรองแม่ทัพใหญ่ซึ่งสวม หน้ากากสีดำ หนึ่งคนร้อมมือกับนักรบในชุดเกราะทองถึงสองสามนาย แลดู ตึงมือยิ่งนัก ต่างจากแม่ทัพใหญ่บนอาชาสีด้าที่กำลังเงื้อดาบฟันคอรองแม่ทัพ ในชุดเกราะสีทอง

แกร่ง!

เสียงดาบปะทะทวน บรูษเกราะทองบนอาชาสีขาवलือกทวนเข้ามาขวาง ได้ทันในจังหวะสุดท้าย พลิกมือจ้วงแทงจนอีกฝ่ายผงะต้องถอยหลังไปตั้งหลัก แต่ไหนเลยจะมีเวลาถึงเพียงนั้น เมื่อแม่ทัพเกราะทองเหินตัวจากหลังม้าพุ่ง เข้าหาแม่ทัพเกราะดำทันที ฝ่ายเสี้ยเปรียบรีบยกดาบขึ้นต้าน อานุภาพสอง มหาศัสตราวุธแรงจนผู้คนโดยรอบต่างถูกแรงปะทะ ร่วงกระเด็นไปคนละทิศ ละทาง

“เลิกเล่นเสี้ยที!” เสียงทู่มุด้าแหบพร่าดังมาจากชายชุดเกราะดำ

ไม่มีผู้ใดเห็นใบหน้าภายใต้หน้ากากสีทอง มีเพียงริมฝีปากได้รูปสวย ที่โผล่พ้นหน้ากากเท่านั้นที่ขยับขึ้นเล็กน้อย

“เอือก!”

เลือดสีแดงฉานไหลทะลักเมื่อแม่ทัพเกราะดำไม่อาจหลบปลายทวน ที่พุ่งเข้าใส่หัวไหล่อย่างรวดเร็ว ทว่ายอดแม่ทัพก็ยังเป็นยอดแม่ทัพวันยังค่ำ ชายชุดเกราะดำพลิกตัว ฟาดดาบในมือใส่จนด้ามทวนหักครึ่ง

“จงใช้มหาศัสตราของเจ้าซะ อย่าได้ดูถูกข้า” ดูเหมือนแผลบนไหล่ จะยิ่งสร้างความฮึกเหิมให้เขา แม่ทัพเกราะดำพุ่งตัวเข้าใส่ ดาบในมือฟาดลง หนักหน่วงราวกับจะผ่าร่างตรงหน้าให้ขาดครึ่ง

แม่ทัพเกราะทองถอนหายใจแผ่วเบา ชักกระบี่ขึ้นต้านในจังหวะสุดท้าย การต่อสู้ของมหาบรูษมีอำนาจทำลายล้างเป็นบริเวณกว้าง สองร่างทองคำ เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว จากเดิมที่แม่ทัพเกราะดำเป็นฝ่ายรุก ครู่เดียวกลับ พลัดพลั้งตกเป็นฝ่ายรับ ดูเหมือนดาบใหญ่ในมือจะมีอาจต่อกรกับกระบี่ ในมือศัตรู ถูกไล่ถ้อนจนถอยร่นไปหลายจั้ง¹

หากทวนเมื่อครู่มีอำนาจร้ายแรงถึงขนาดแทงทะลุเกราะสินิลได้ กระบี่ในมือของแม่ทัพเกราะทองยามนี้คงเป็นยิ่งกว่ามหาศัสตรา เพียงจ้วงแทง ครั้งหนึ่งก็ทะลุร่างสูงใหญ่จากหน้าไปหลัง แม่ทัพในชุดเกราะสีดำตกลากหลังม้าทันที

ทุกสิ่งหยุดชะงักในบัดดล การต่อสู้ยาวนานถึงสิบวันสิบคืนจบลงทันทีที่แม่ทัพในชุดเกราะสีดำทรุดลงกับพื้น กองทัพในชุดสีดำแตกซ่านเซ็น จากที่ล้มตายไปหลายหมื่น เหลือเพียงไม่กี่พัน อาศัยจังหวะที่ทุกคนยังตกตะลึงหันหลังหลบหนี ทั้งผู้เป็นนายไม่หวนกลับ

“ใส่ตรวนให้เขา” แม่ทัพหนุ่มส่งตรวนสี่ทองเปล่งประกายให้รองแม่ทัพ แล้วเดินกลับไปสำรวจทหารในกองทัพ

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย เขาก็ผิวปากเพียงครั้งเดียว ยอดอาชาสีขาวบริสุทธิ์พลันปรากฏตรงหน้า ค้อมกายให้นายของมันขึ้นขึ้นขึ้น

“เจ้าพาตัวเขากลับไปก่อน ข้าจะนำทหารตามจับพวกหนีทัพ”

“ขอรับท่านแม่ทัพ” รองแม่ทัพค้อมตัวอยู่เบื้องล่าง สายตาที่จ้องมองผู้เป็นนายมีแต่ความเทิดทูน บัญชาการทัพห้าพันนาย ปราบกบฏห้าหมื่นราบคาบได้ภายในสิบวัน คาดว่าทั่วทั้งสามโลกคงมีเพียงแม่ทัพตรงหน้าเท่านั้นที่ทำได้ ใช้ความเฉลียวฉลาดวางค่ายกลจัดทัพ เสียเลือดเนื้อของทหารในกองทัพน้อยที่สุด ทั้งฝีมือการต่อสู้ก็เก่งกาจไม่เป็นรองผู้ใด

“จัดการให้เรียบร้อย” เอ่ยสั่งแค่นั้นเขาก็ชักบังเหียนม้าผ่านหน้าจำเลยไป

ทว่าใครเลยจะคาด จู่ๆ บรรยากาศโดยรวมก็ปั่นป่วนราวกับกำลังจะเกิดพายุใหญ่ ผู้ถูกกล่าวตรวนกลับบ้าคลั่งขึ้นมา สองตาแดงกำ เส้นเอ็นบนขมับปูดโปน กริตรี่องราวกับสัตว์ป่า กระอักเลือดออกมาหลายคำ แล้วกระซากราวที่พันธนาการขาดออกเป็นสองท่อน ริมฝีปากขยับพึมพำปริกรรมคาถา

¹ จั้ง เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีนโบราณ โดยที่ 1 จั้ง มีระยะทางประมาณ 3.3 เมตร

“เขากำลังอัญเชิญมหาศัสตราในตำนาน...อาวุธโบราณที่สาบสูญไปหลายหมื่นปี” แม่ทัพในชุดเกราะทองรับรู้ถึงพลังอำนาจและกลิ่นอายของอาวุธโบราณได้ทันที แต่ก่อนที่ผู้ใดจะทันได้ขยับร่าง ชายผู้บ้าคลั่งก็คว้ามัดสั้นในชุดเกราะออกมาขว้างใส่ชายหนุ่มบนอาซาสีขาวด้วยแรงกายเหือกสุดท้าย พร้อมกับร่างกายระเบิดออกเป็นจุน

ตัวมีดปักลงกลางหลัง รุนแรงจนเขากระอักเลือดตกลงจากหลังม้า ร่างสูงสง่าร่วงผ่านชั้นเมฆลงไปทันที

หนึ่ง

บาลานซ์มากค่า

เชือก!

“ไอ้ยๆ” เสียงร้องโอดโอยดังตามเสียงโครมมาทันที ก่อนจะมีเสียงหัวเราะแทรกขึ้น

“ฮ่าๆ ลงไปทำอะไรข้างล่างอะเจ้ จับบเหอ หรือว่าแอบกินขนมใต้โต๊ะ” คนว่ายื่นหน้าทะเล้นเข้ามาล้อเลียน

เจ้ใหญ่นั่งลูบกันส่งค้อนปะหลังปะหลังตอบกลับพร้อมกับยื่นมือให้ “ช่วยดึงกันก่อน หัวเราะอยู่ได้”

เด็กหนุ่มย้งหัวเราะต่ออีกครู่ใหญ่ ปาดน้ำตาจากสองแก้มแดงระเรื่อ แล้วค่อยส่งมือช่วยจุดสว่างที่มาจากเจ้าขาใหญ่แต่รากฐานไม่มั่นคงจนต้องล้มลงไปกลิ้งบนพื้น

“หลังในเหอเจ้ ไม่ไหวนะเนี่ย ไม่เคยได้ยินคำขวัญที่เขารณรงค์กันเหอ ง่วงไม่ซบ...”

“ฉันไม่ได้ซบยะ กำลังคียโอที่อยู่ ไม่เห็นระอะ” คนถูกแซวกระแอมแก้มแก้อ ซีนัวไปบนหน้าจอที่กำลังแสดงข้อมูล

“หุยๆ ยิ่งน่ากลัว นี่ชั่วโม่งโอทีของผมหายไปบ้างปะเนี่ย” เจ้าตัวทำท่า

จะชะงักหน้ามาดูแต่กลับถูกผลักจนกระเด็น

“ไม่เผือกค้ะลูก ไม่เห็นเหรอว่าทำเงินเดือน เป็นความลับ อุตสาห์ใส่แผ่นกั้นกรองหน้าจอลแล้วยังจะเผือกอีก”

พูดจบนิ้วเรียวกก็ร้วลงบนแป้นพิมพ์อย่างรวดเร็วราวกับสายฟ้าแลบ เสียงเคาะถี่ระรัวทำเอาหัวใจของคนข้างๆ เต้นกระหน่ำตาม พานให้หายง่วงงุน ทั้งๆ ที่เป็นบ่ายวันจันทร์

“เจ้า... นี่จิ้มจนแป้นจะพังอยู่แล้ว เจ้าจะรีบไปหนายยย” เด็กหนุ่มที่นั่งข้างๆ เอ่ยถามพลางปิดปากหา

“ไปหาพ่องงง เอ๊ย... รีบเอาไปส่งสิ นี่นายก็ตามยิกๆ จนเมียแกจะคิดว่าเจ้าเป็นกิ๊กแล้วเนี่ย”

“โห เห็นหนังหน้าเจ้าแล้วเมียนายยังจะกล้าคิดอีกเหรอ” อีกฝ่ายเกือบจะเบะปากกลอกตาอยู่แล้ว หากไม่ติดว่าต้องกระโดดหลบปากกาที่พุ่งหลาวตรงดิ่งมาใส่ศีรษะ

“ไอ้เอ๊ย ถ้าแกว่างมากก็มาช่วยเงินนี่”

“ไอ้ย ไม่เอาอะเจ้ ผมทำไอทีนะครับ ไม่ใช่จีบ เจเนอรัลเบ้ เอ๊ย...” เด็กหนุ่มไอทีที่รีบยกมือขึ้นปิดปากเมื่อเห็นดวงตาเขี้ยวปิดของเจ้ใหญ่ “ไม่ใช่เอชอาร์เมนเจอร์เหมือนเจ้” เด็กปากเสียวรีบแก้ต่างทันทีทันใด ด้วยกลัวว่าจะถูกเจ้ใหญ่กระโดดตีบักันคอหัก

“พอๆ แกอย่าพูดชื่อตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายบุคคลที่ไม่มีลูกน้อง ไม่รู้จะตั้งมาทำท่าอะไร” เจ้ใหญ่โบกมือแล้วรีบหันไปคิยไอทีต่อ

“แล้วเมื่อกี้เจ้ฝันอะไร เห็นกริตร้องชะ ดูดิ ชนชนยังสแตนดี้ย้อยเลยเนี่ย” เด็กหนุ่มไอทียืนแขนออกมากับระกอบท่าทาง

ลัลลินี่นั่งอิงไปครู่หนึ่ง เธอฝันประหลาด ฝันเห็นกองทัพทหารกำลังสู้รบกันอย่างดุเดือด แต่ไม่รู้เพราะอะไร ทั้งๆ ที่ตั้งแต่แรกเริ่มกองทัพในชุดเกราะสีทองเสียวเป็รียบอย่างอนาถ แต่หัวใจของเธอกลับเจ็บปวด ตลอดการสู้รบก็เอาใจช่วยพวกเขา โดยเฉพาะแม่ทัพหนุ่มผู้แสนสง่างามภายใต้หน้ากาก

สี่ทองผู้นั้น

‘สงสัยช่วงนี้จะติดซีรี่ย์จีนมากไป’

เธอสลัดศีรษะเมื่อคิดถึงพระเอกซีรี่ย์จีนที่ติดอยู่ตอนนี้ โดยเฉพาะบทที่พระเอกเป็นแม่ทัพสวรรคตต่อสู้กับเผ่ามารเหมือนในความฝัน จนต้องย้อนดูหลายต่อหลายรอบ

“สรุปเจ้ฟันถึงเลขเด็ดใหม่ เนี่ย... ร้องชะดัง เลขต้องโดนซัวร์ๆ”

“ไม่ใช่ยะ... เจ้แค่ฟันเห็นแม่ทัพโดนแทงข้างหลัง” เจ้ใหญ่ตอบปัดๆ ทว่ามือยังไม่หยุดทำงาน

“เฮ้ย” เด็กหนุ่มไอที่ร้องเสียงดัง ก่อนจะเยียมหน้าทะเล้นเข้ามาใกล้ “แม่ทัพของเจ้เป็นฝ่ายรับเธอ ปกติคนเป็นแม่ทัพเขาต้องรุกสิเจ้ ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นรับ แต่เอ่อ... เวลาไปฟิตเนส เห็นพวกหุ่นล่ำบึ้กก้ามปูทั้งหลาย ผมก็ยังไม่ค่อยเชื่อหรือกว่าจะเป็นรับ ถ้าเพื่อนไม่บอก”

“เดี๋ยวก่อน รับรุกอะไรของแกวะ” เจ้ใหญ่ย่นคิ้วไม่เข้าใจ

“โอ๊ยเจ้ นี่ไม่อ่านนิยายวายเธอ”

“ไอ้บ้า แทง... เอ่อ... ฉันทหมายถึงโดนมัดปักหลังนะ” เธอทำท่าประกอบ “ไม่ใช่โดนฟันในความหมายนี้นะ”

“เฮ้ย! เจ้ ตาโหลเลย ตีนกาขึ้นแล้ว ทำงานหนักไปปะเนี่ย เป็นเจ้นี้เหนื่อยเนาะ” รุ่นน้องไม่ได้สนใจเนื้อหาและท่าทางประกอบเมื่อเห็นใบหน้าอิดโรยของเจ้ใหญ่ใกล้ๆ “ผมว่าวันนี้เจ้ดูเพลียๆ นะ เมื่อวานวันอาทิตย์ ปกติเจ้นอนอืดอยู่บ้านนี่”

ลัลลินีปรายตามองเด็กหนุ่มข้างๆ ที่รู้เรื่องชาวบ้านดีกว่าเรื่องของตัวเองเสมอ เอ่อ... เธอยอมรับก็ได้ว่าสาวโสดวัยสามสิบ ชีวิตวันหยุดมันก็ต้องนอนเกาตุตดูซีรี่ย์อ่านนิยายอยู่กับบ้าน แต่เมื่อวานเป็นวันพิเศษซึ่งเธอคงไม่มีทางลืมนอนไปชั่วชีวิต เพราะเป็นวันที่เธอเกือบจะได้เจอคู่แท้ที่สวรรค์สร้าง ฟ้าประทานมาให้ แต่ก็ได้แค่... เกือบนั้นแหละ

“อ้อ... เพลียๆ วันก่อนไปโรงพยาบาลมา นี่หน้าฉันซีดมากเธอ” คน

ไม่ค่อยใส่ใจตัวเองตั้งกระจกใต้อีต๊ะออกมาส่องซ้ายที่ขวาที่ ถึงหน้าตาไม่จัดว่า
ดีมาก แต่แก้มก็ยังพอมีสีเลือดผาดจากบลัชออนให้พอกกลมแก้ม กับ
สองตาเรียวรีที่บัดนี้มีเส้นหนาของอายไลเนอร์กริดทับ

“อ้าว... ป่วยก็ลาดีใจ นี่ตั้งใจจะเอาโล่คนดีศรีออฟฟิศนี่ง”

คนโดนประชดกัตรีมฝีปากแน่น ใครจะอยากได้ซามข้าวหมา เออ...
นั่นแหละ เขาเรียกว่าอะไรนะ อ้อ... ถ้วยประกาศเกียรติคุณมาวางให้รักบ้าน
หากลาแล้วไม่โดนหักเงิน ปานนี้ร่างพังๆ ของเธอคงนอนเบ๊บบอยู่บนที่นอน
ไม่มีทางยอมผืนสังขารลากายหยาบมาถึงที่ทำงานแน่ๆ

ลัลลินีเงยหน้ามองก้อนเมฆสีดำน่าหะมึน ท้องฟ้ามืด มีเพียงสายฟ้าแลบ

แปลบแปลบ เธอยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ ร่างกาย
ปวดเมื่อย สมมตเห็น้อยล้าราวกับเป็นวันสุดท้ายของสัปดาห์ต่างๆ ที่เพิ่งจะเริ่ม
เข้าสู่สัปดาห์ใหม่ ร่างสูงเกินสตรีไทยไปไกลโขกระชับสายกระเป๋าเตรียมออกวิ่ง
ไปยังป้ายรถประจำทางเมื่อนาฬิกาบอกเวลาห้าทุ่มครึ่ง หากเป็นคนอื่นคงจะ
ไม่เหลือแรงไว้วิ่งแล้วถ้าต้องผจญศึกมาทั้งวัน มีผู้หญิงวัยสามสิบคนไหน
ในโลกบ้างจะเหน็ดเหนื่อยเช่นที่เธอเป็นอยู่ทุกวันนี้

เมื่อบิดาผู้เป็นเสาหลักของบ้านมาด่วนจากไป ลัลลินีจึงต้องเรียน
ไปด้วยทำงานไปด้วยตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนชั้นมัธยมปลาย เพราะลำพังรายได้ขาย
ข้าวแกงของมารดาที่แทบจะไม่พอเลี้ยงปากท้อง ไหนจะต้องหาค่าเล่าเรียนส่ง
น้องชายอีก จบมาทำงานก็รับตำแหน่งพนักงานฝ่ายบุคคล ทำได้ทีละสองสามปี
พอมีประสบการณ์ก็ย้ายบริษัทเพื่ออัปเงินเดือน จนมาถึงบริษัทสุดท้ายนี้ที่เธอ
โดนหลอก!

คนสัมภาษณ์เธอคืออดีตหัวหน้าฝ่ายบุคคล เธอยังจำคำพูดในวันนั้น
ได้ดี...

“ที่นี้กำลังจะขยายแผนกฝ่ายบุคคล เพื่ออยากให้น้องมาทำงานด้วยจริงๆ
คะ มาร่วมสร้างทีมด้วยกันกับพี่นะคะ แผนกเราไม่มีไอทีเพราะเราทำงานตาม

สโลแกน *Work-Life Balance* หหมดเวลางานแล้วก็ควรจะได้ใช้ชีวิตกับครอบครัว”

ค่า... ตั้งแต่ทำงานมายังไม่เคยได้กลับก่อนสองทุ่มเลยสักครั้ง แถมเข้ามาไม่ถึงเดือน หัวหน้าคนเก่าก็ชิงลาออกทันที ไหนคะพี่... ทีมที่เราจะสร้างด้วยกัน รับหนูเข้ามาเป็นทายาทอสูร แล้วพี่ก็เปิดตูตตูไปเลยนะคะ

เยี่ยมจริงๆ... คุณหลอกดาว!

แต่เธอก็ผิด ไม่ทันดูหน้าดูหลังให้ดีก็ตกปากรับงาน ใครจะไปคิดว่าทั้งฝ่ายบุคคลจะเหลือเธอทำงานแค่คนเดียว แคนนี่ก็ซ็อกจนแทบจะสลบหงายหลัง แถมงานจิปาตะก็ประดังประเดเข้ามา ทั้งงานบุคคลและงานจัดการทั่วไปซึ่งไม่มีใครจัดการได้ก็ล้วนร่วงใส่หัว ทำเอาเธอแทบไม่ได้ลืมตาอ้าปาก ตอนกลางวันต้องฝากแม่บ้านซื้อข้าวราดแกง นั่งกินไปทำงานไป ตอนเย็นนั่งกินมาฆ่าเฝ้าจอคอมพิวเตอร์ ทุกแผนกมีโอทีกันถ้วนหน้ายกเว้นแผนกของเธอ ทำงานหามรุ่งหามค่ำยังไม่ได้เงินเพิ่มสักบาท ขอนายเพิ่มคนก็ถูกเมินแล้วเมินอีก เหนื่อยสายตัวแทบขาดจนอยากจะฆ่าตัวตายด้วยการป็นขึ้นไปบนกองงานแล้วกระโดดลงมาบนฐานเงินเดือน ช่องว่างที่ห่างกันขนาดนี้คงพอจะทำให้ร่างของเธอแหลกสลายกลายเป็นผุยผง

“สวรรค์!” ลัลลินี่เฝยหน้ามองท้องฟ้าพลางป้องปาก “ทำไมถึงใจร้ายกับคนสวยขนาดนี้...”

ชายชราหนวดขาวท่าทางสูงส่งนั่งมองคั่นฉ่องเบื้องหน้า ท่ามกลางคั่นฉ่องอีกนับพันนับหมื่นอัน เสียงร้องของสตรีผู้นั้นดังโหยหวนราวกับต้องการเรียกร้องขอความเป็นธรรม เวลาในโลกมนุษย์กับสวรรค์นั้นต่างกันไกลโข เพียงหนึ่งชั่วยามของสวรรค์ขั้นฟ้าก็เท่ากับหนึ่งปีในโลกมนุษย์ ตัวเขาเป็นถึงมหาเทพแห่งสรวงสวรรค์ ชีวิตส่วนใหญ่คือเข้าฉานซึ่งชาวสวรรค์มักเรียกว่านั่งหลับ จะทำงานก็ต่อเมื่อต้องนำทัพใหญ่ต่อสู้กับเหล่ามารร้าย ทว่าผ่านมาหลายพันหลายหมื่นปีมีศึกใหญ่ใด ยิ่งเม่งทัพใหญ่ในกองทัพของเขา

นั้นมากความสามารถ มหาเทพจึงแทบไม่ได้จับดาบ

ในเมื่อว่างแสนว่างจนไม่รู้จะทำสิ่งใด จึงนึกครึ้มอกครึ้มใจมานั่งมองคั่นห้องก็ลึบก็กาลที่สะท้อนเรื่องราวของมนุษย์นับพันหมื่นตรงหน้าราวกับนั่งชมจิวเรื่องหนึ่ง บางอันแสดงฉากสู้รบ ขณะที่บางอันเป็นภาพของตึกสูงหลายสิบชั้น บนท้องฟ้ามีเรือบินร่อนไปร่อนมามากมาย แตกต่างจากบางอันที่แสดงให้เห็นถึงขบวนม้าศึก เหล่าทหารสวมชุดเกราะถือโล่โค้งดาบ สายตาเขาเหลือบไปมองคั่นห้องที่อยู่ริมสุด สามสตรีสะคราญโฉมซึ่งว่างงานนักหนา กำลังต่อล้อต่อเถียงกัน

“การระทำนมหาเทพพะยะคะ” น้ำเสียงแสดงความเคารพเอ่ยขึ้น เมื่อหันกลับไปมองจึงเห็นร่างผอมบางในชุดสีน้ำเงินข้มก้มคุกเข่าอยู่บนพื้น

“เทพชื่อมิ่ง² ลูกขึ้นเถอะ” เขาเพียงโบกมือแล้วหันไปสนใจสิ่งตรงหน้า

ต่อ

เทพชะตาเหลือบตามองท่านมหาเทพผู้อยู่เหนือเทพทั้งปวงจ้องมองคั่นห้องเบื้องหน้า เป็นที่รู้กันว่าท่านมหาเทพนั้นแสนว่าง วันๆ มิทำการงานใดเป็นชิ้นเป็นอัน นอกจากเป็นที่ปรึกษากองทัพสวรรค์และงานรับทัพจับศึกซึ่งจะมีงานแค่ยามออกศึก กระทั่งศึกเล็กใหญ่ทั่วไปก็ได้คณนามือแม่ทัพใหญ่ของพระองค์ ดังนั้นท่านมหาเทพจึงมักนั่งเข้ามานั่งมากกว่าออกมาวุ่นวาย

“บนโลกมนุษย์มีปัญหาหรือพะยะคะ”

“ไม่...” น้ำเสียงเฉยชาตอบกลับ ทว่าแวต่ายังจดจ้องภาพเบื้องหน้า

เทพชื่อมิ่งยันคิ้ว ในเมื่อไม่มีปัญหา แล้วเหตุใดท่านมหาเทพจึงให้ความสนใจนัก แม้คิดว่าเป็นการละลาบละล้วง แต่ในเมื่อหนอนแห่งความอยากรู้ซ่อนโซยุในท้อง ผู้ใดจะฝืนทนต่อความคันได้ เมื่อท่านมหาเทพไม่ได้เหลือบแลเขา หันมองซ้ายขวาก็ไร้เงาผู้คน จึงถือโอกาสแอบเสียดิถีชะงักหน้า

² เทพชื่อมิ่ง (ชื่อมิ่งชิงจวิน) คือเทพดาราชื่อมิ่งหรือเทพชะตา เป็นเทพผู้ลิขิตชะตาเหล่ามนุษย์ มีหน้าที่เขียนสมุดบันทึกชะตา ลิขิตการเกิดของสรรพสิ่ง

ไปมอง

ครี๊ดๆ ครี๊ดๆ

เสียงโทรศัพท์รบกวนแก่สันประท้วง ลัลลินีล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าใบใหญ่ หรือที่เจ้าเด็กไอทีใต๊ะข้างๆ ก่อนขอตัวมันคือถุงกระสอบ ความหาอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะหยิบสมาร์ตโฟนรุ่นดีกดปุ่มออกมามดู เมื่อเห็นชื่อโซว์ที่หน้าจอก็แทบอยากจะปาทิ้ง ห่าทุ้มครึ่ง ถ้าไม่แรงตัวนจริงๆ คนปกติที่ไหนจะโทร. มา เธอถอนหายใจ กลอกตา กัดฟัน แล้วกดรับ

“ค๊ะ”

“หลินหรือ”

‘ป่าแกม้ง’ เธอคิดก่อนขอตในใจ

“ค๊ะพี่”

“หลิน พอดีพี่เพิ่งนึกขึ้นมาได้ว่า...”

พี่แกก็เพิ่งนึกได้ทั้งชาติปะวะ... เจ้าหลินได้แต่นึกสรรเสริญเจริญพร อีกฝ่ายอย่างดูเดือด

“พຽ່ງนี้มึงงานด่วนแทรกตอนเข้านัดหนึ่ง หลินช่วยเช็กชื่อตำแหน่งของ พนักงานแผนกคัดเลือกสินค้าที่เพิ่งรับเข้ามาใหม่ และเช็กชื่อพนักงานที่ได้รับ การโปรโมตไปในโซเชียลมีชันซึ่งยังไม่ได้อัปเดต เดียวพຽ່ງนี้มาลุยกันอีกทีว่า มีตกหล่นอีกไหม แต่ไม่เป็นไรไม่ต้องเครียดนะ พຽ່ງนี้มาเริ่มกันใหม่ พี่รบกวน น้องหลินแค่นี้ะครับ”

อีกฝ่ายวางสายไปแล้ว ขณะที่เธอยืนตากฝนนับหนึ่งถึงสิบ

พองง... ไม่เป็นไร ไม่รีบ แล้วคุณมึงจะโทร. มาห่าทุ้มครึ่งให้คนเขากังวลเพื่อ!

ลัลลินีถอนหายใจพิศพาดด้วยความหงุดหงิด หัวหน้าฝ่ายธุรการ ชายวัยสี่สิบปีที่ซี้กังวล จะทำอะไรเป็นต้องโทร. มาถามทุกครั้ง จนเธอเพลอนึกเล่นๆ ว่า หากได้รู้จักกันก่อนอีกฝ่ายแต่งงาน ตอนเข้าหอพ่อคุณจะโทร. มา

ถามเธอไหมนะ

หลิน... พี่ควรแก้ผ้าตัวเองหรือเมียก่อน พี่ควรนอนฝั่งซ้ายหรือขวา พี่กลัวเมียจะ... โอ๊ย สารพัดเรื่องที่คุณธรรมดาไม่กังวล แต่หัวหน้าฝ่ายธุรการ กลับคิดว่าเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย

เวลาประชุมที่ไรเธอมักจะนึกประโยคนี้นี้ในใจเสมอ

อย่า... อย่า... พี่คะ อย่าสบตาหนู ยามมีงานที่ยังไม่รู้จะโยนให้แผนกไหนรับผิดชอบ หัวหน้าฝ่ายธุรการก็มักจะพยายามสบสายตากับเธอเสียทุกครั้ง ชีวิต... หากผลออกไปสบตากับเขาเมื่อไร ก็เท่ากับเอวัง งานนั้นหล่นใส่หัวทันที

ถ้าถึงวันลาออกเธอจะขอร้องเพลงใส่อีกฝ่าย “เป็นทุกอย่างให้เธอแล้ว แม้ว่าเธอไม่เคยเป็นอะไรกับฉันเลย”

อดทน! หลิน... เธอต้องอดทน เหนื่อยสายตัวแทบขาด คติประจำใจ ที่เธอเคยยึดมั่นปลิวหายตั้งแต่เริ่มทำงาน

Work-Life Balance ไร้... ห้าทุ่มครึ่งยังไม่ได้กลับบ้าน บาลานซ์มาก ค่า

นี่ๆ แล้วก็อยากลาตาย แต่ชีวิตคนเรายังมีค่า... ค่าผ่อนคอนโดมิเนียม ค่าเทอมน้อง ค่าโทรศัพท์ ค่าใช้จ่ายของมารดา ค่าจีปาละอีกมากมายกายกอง... แฮ้อ เงินเดือนน้อยเหมือนเงินทอน เธอได้แต่ถอนหายใจ

คิดจะพัก คิดถึง... มาระคะ

สอง

ขอเวลาพักบ้างได้ไหม

ป้ายรถประจำทางยามนี้มีเพียงเธอกับนักเรียนมัธยมคนหนึ่ง ลัลลินี เหลือบตามองเด็กสาววัยใสหน้าตาหม่นหมอง เลื้อยผ้าเปียกไปเกินครึ่งจนคนแก่ทนไม่ไหว รื้อค้นในกระเป๋ากระสอบเจอเสื้อคลุมแขนยาวตัวหนึ่งจึงเอ่ยถาม

“น้องคะ...” อีกฝ่ายหันมามองอย่างหวาดระแวง ดวงตาบวมเป่ง จมูกแดงเรื่อ หน้าตาเหมือนเพิ่งผ่านโศกนาฏกรรมโกโบริกับอังคมาลินในเรื่อง *คู่กรรม* มา

“เอ่อ... เห็นเสื้อนักเรียนน้องเปียก...” แบบแทบจะเห็นทะลุถึงชุดชั้นใน แต่เธอยังเก็บคำนี้ไว้แล้วเอ่ยต่อ “เอาเสื้อไปใส่คลุมเถอะคะ เตี่ยวจะไม่สบายตึกๆ แบบนี้ไม่ค่อยปลอดภัย” เธอพยายามยิ้มแทนการแยกเขี้ยวใส่ เมื่อเด็กคนนั้นมองเธอราวกับคุณป้าจอมเลือก

“ขอบคุณค่ะพี่” เด็กสาวเอ่ยง่าย ๆ แต่ไม่ยอมยื่นมือมารับ ลัลลินีเพียงไหว้ทูล ในเมื่อเธอยื่นน้ำใจให้ จะรับหรือไม่ก็แล้วแต่บุญกรรมที่ทำมาละกัน

ต่างคนต่างเสียบงัน เธอชะเง้อมองหารถเมล์สายที่วิ่งผ่านคอนโดมิเนียม

ภาวนาว่าอย่าเพิ่งหมดเลย ความจริงแล้วที่ทำงานของเธอขึ้นอยู่กับไม่ไกลจากรถไฟฟ้าเท่าไร ทว่าจากสถานีรถไฟฟ้าไปถึงหน้าคอนโดมิเนียมของเธอนี่สิที่เป็นปัญหา หากตอนเช้ายังอาศัยเดินออกมาประมาณสิบห้านาทีได้ แต่ดึกๆ ดื่นๆ เปลี้ยๆ อย่างนี้ แม้น้ำตาไม่ระส่ำ ระสวย หุ่นสะบึ้ม แต่ก็เชื่อว่าจะปลอดภัย เธอเลยเลือกใช้บริการรถเมล์ที่วิ่งผ่าน เดินแค่ไม่ถึงสี่สิบเมตรก็ถึงคอนโดมิเนียม

ว่ากันตามจริง งานใหม่ของเธอนับว่าดีมาก ถ้าพูดถึงแค่เรื่องทำเล เพราะตั้งอยู่ไม่ไกลจากคอนโดมิเนียม จะโดยสารรถเมล์หรือรถไฟฟ้าก็สะดวก หากได้กลับตรงเวลาแบบมนุษย์เงินเดือนทั่วไปก็นับว่าเป็นเรื่องที่ดีเยี่ยม กลับบ้าน ลักห้าหกโมงเย็น นัดเพื่อนไปกินเนื้อย่าง ขอสามชั้นหลายๆ ถาด ย่างลงบนเตาร้อนๆ จนได้ยีนเสียงน้ำมันหยดลงบนถาดดังซู่ๆ สู่ขี้ไหนดไหนจะเท่า หรือบางวันก็แวะซื้อข้าวเหนียวต้บไก่บั้งตรงตลาดนัดหน้าปากซอย กลับถึงห้องอาบน้ำนอนอ่านนิยายปลอมประโลมหัวใจ ช่างเป็นความสุขหาได้เปรียบ แต่เสียดายที่เธอไม่ได้มีบุญขนาดนั้น จะเปลี่ยนงานตอนนี้ก็ติดขัดปัญหา นอกจากเศรษฐกิจจะฝืดเคือง งานหายากยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทรแล้ว แต่ละที่ที่อยู่ไกลแสนไกล ไม่นับรวมเงินเดือนที่ลดลงอีก เพราะแบบนี้เธอจึงต้องกัดฟันสู้ สู้จนร่างกายแทบจะพอมปลิวลม จากที่เคยอวระยะสุดท้าย... ยังไม่อ้วน ย้ำว่าแค่ระยะสุดท้าย กลายเป็นสาวร่างเพรียวได้ภายในครึ่งปี

รอเก็บเงินค่าคัลยกรรมได้ก่อนเถอะ ลัลลินีได้แต่ยึดหลักนี้ตอนความอดทนจวนเจียนจะขาดฝั่ง ขอทำตาสองชั้นเสร็จก่อน ต่อด้วยเพิ่มตั้งอีกสักกนิด และถ้ามีเงินเหลือก็ขออัปเดตไซซ์ไซ้เซ่ดาวให้กลายเป็นไซ้ตัมก็ยังดี แต่ทั้งหมดนี้แค่แผนในอนาคตอันแสนไกล ไกลชนิดที่แทบจะมองสิ่งใดไม่เห็น ในแต่ละเดือนเธอต้องส่งเงินเกินครึ่งไปจูนเจ็อครอบครั้ว จ่ายค่าประกันชีวิตและผ่อนคอนโดมิเนียม เพราะไม่อย่างนั้นนี่ หนี้เดียวในชีวิตก็คือคอนโดมิเนียม เมื่อผ่อนเสร็จแล้วมันก็จะกลายเป็นทรัพย์สินชิ้นแรกในชีวิต ดังนั้นเหนื่อยแค่ไหนก็ต้องทน อีกเพียงสองปีเท่านั้นทุกอย่างก็จะสิ้นสุดลง

ครอบครัวของเธอมีสถานะปานกลาง พ่อเป็นคนไทยที่รับราชการ ส่วนแม่เป็นลูกคนจีนที่ทำมาค้าขาย เมื่อก่อนตอนพ่อเป็นครู แม่ก็เป็นแม่ค้าขายข้าวแกงในโรงเรียน จนกระทั่งเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ปีนั้น แม่ได้เงินก้อนจึงพาเธอกับน้องชายกลับมาอยู่กรุงเทพฯ เพราะไม่สามารถอาศัยที่บ้านพักครูได้แล้ว ใช้เงินก้อนสุดท้ายซื้อบ้านหลังเล็กๆ แถวๆ บ้านเดิมที่แม่เคยอยู่ ข้างแก่งหาเงินส่งลูกสองคนเรียน

แต่จะเรียกว่าส่งสองคนเรียนก็ไม่ถูกนัก ในเมื่อความเป็นจริงแม่ส่งเสียเพียงแค่น้องชาย ซึ่งลูกเทพคนนั้นก็ใช้เงินเก่งยิ่งกว่าลูกเศรษฐี เพราะแบบนี้เธอก็ค่อนข้างเกลียดความคิดแบบคนจีนที่เห็นลูกชายเป็นพระเจ้า แม่ของเธอสืบทอดความคิดนี้มาเต็มเปี่ยม เธอโตมากแล้วตอนแม่คลอดน้องชายจำได้ว่าแม่ดีใจแค่ไหน เอาอกเอาใจประเคนให้เจ้าหลงทุกอย่างยังไง เธอจำได้ไม่เคยลืม ตอนน้องชายเธอเข้าเรียนอนุบาล ยังได้เงินไปโรงเรียนมากกว่าที่เธอเรียนชั้นมัธยมด้วยซ้ำ

บ้านหลังเล็กๆ มีเพียงสองห้องนอน เมื่อก่อนเธอเคยได้ครอบครองหนึ่งห้อง จวบจนเจ้าหลงเริ่มรู้ความ เธอก็ต้องสละเตียงเล็กๆ ให้แล้วลงมานอนพื้น ด้วยเรื่องที่ว่าเขาเป็นผู้ชายจะให้นอนพื้นได้อย่างไร นั่นคือเหตุผลที่แม่ของเธอยกมาอ้าง ต่อมาเมื่อน้องสุดที่รักของเธอเริ่มจะแตกเนื้อหนุ่ม จากที่เคยใช้ห้องร่วมกันก็เหตหัวพี่สาวกลับไปนอนกับแม่ นี่ยังไม่แยเท่าเรื่องจิปาละอีกมากมาย เช่น น้องเป็นผู้ชายจะให้ทำงานบ้านของผู้หญิงได้อย่างไร แม้แต่กางเกงในยังต้องซักให้พ่อคุณ เลวร้ายยิ่งกว่านั้นคือไม่ให้ใช้กะละมังร่วมกัน เพราะแม่บอกว่าประจำเดือนของผู้หญิงเป็นของสกปรก กะละมังที่บ้านจึงแยกสีสำหรับของคุณชายท่าน ในหัวของแม่ถูกปลูกฝังมาอย่างชาวจีนเต็มขั้นจนเธอเคยสบถสาบานไว้ว่า ซาตินี้จะไม่แต่งเข้าบ้านที่มีเชื้อจีนเด็ดขาด แค่ว่าซิดเดียวที่ทำให้ต้องนั่งกรีดตายไลเนอร์ทุกเช้าก็ลำบากจนแทบกระอักเลือด หากต้องมานั่งปฏิบัติตัวตามธรรมเนียมยิบย่อยพวกนี้อีก เธอคงขอลาตายวันละหลายๆ รอบ

ความหวังถูกฝากไว้กับอนาคตอันรางเลือนของน้องชาย แม้ยังมีความเชื่อว่าลูกสาวแต่งงานออกไปก็เหมือนน้ำที่สาดทิ้ง จะฝากผีฝากไข้ไม่ได้อีก แม่จึงวาดหวังทุกอย่างไว้กับลูกชายคนเดียว หวังเหลือเกินว่าไอ้หลงจะเรียนจบออกไปมีหน้าที่การงานที่ดี หาเงินมาจุนเจือครอบครัวเลี้ยงแม่ยามแก่ เธออยากจะตะโกนถามเหลือเกินว่าไอ้หลงจะหางานดีๆ ได้ยังไงในเมื่อแค่เรียนผ่านเกณฑ์ไม่ต้องสอบเส้นยาแดงยังทำไม่ได้ คนปกติเขาใช้เวลาจำเรียนในรั้วมหาวิทยาลัยกันแค่สี่ปี นี่น้องชายของเธอจะเป็นปู้โสมเผ่าทรัพย์หรือไง ทกปีแล้วก็ยังไม่มีความว่าจะจบ ค่าเทอมมหาวิทยาลัยเอกชนก็ใช้จะถูก ลำพังเงินที่ได้จากการขายข้าวแกงของแม่หรือจะพอ ไหนจะค่าอุปกรณ์การเรียนที่เธอรู้อยู่เต็มอกว่าน้องชายโกหก แต่จะพูดอะไรได้ เพราะถ้าเธอไม่จ่าย น้องชายก็ต้องไปรบเร้าเอากับแม่ นี่ถ้าเธอปลอมตัวเข้าสอบแทนได้คงไม่รีรอเพื่อให้น้องชายรีบๆ จบ จะได้ไม่รบกวนเงินเธออีก

เพราะภาระเต็มบ่าทำเอาไอ้หลงแทบทรุด ผู้หญิงอายุสามสิบซึ่งเร่งทำแต่งงานจะเอาเวลาไหนไปหาสามี เอ๊ย... หาแฟน ตอนนี่เธอเลยกลายเป็นน้ำเน่าค้ำแอ่งแทนที่จะเป็นน้ำที่สาดทิ้งอย่างที่แม่เคยค่อนขอ และทุกๆ ที่เห็นว่าการทองมารอยู่ตรงหน้า แม่ก็ยังไม่พอใจ บ่นซ้ำบ่นเย็นเรื่องที่เราอย่างชายไม่ออก จนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนดยามพบปะญาติมิตร ก็เอาไว้บ่นว่าเหมือนเดิมนั่นแหละแม่ เธอคร้านจะตามใจแล้ว เมื่อก่อนไม่ชอบเธอเพราะเป็นลูกสาว เหมือนเลี้ยงลูกให้คนอื่น แต่งออกไปก็กลายเป็นลูกสาวบ้านอื่น พอเธอเกาะคานติดหนึบเป็นตุ๊กแก มีท่าทีว่าจะอยู่เลี้ยงแม่ไปจนแก่กลับไม่พอใจ เออหนา... คนหนอคน เกิดมาไม่ใช่ ยังไงเขาก็ไม่รัก

“ถ้าไปยังไม่เลิกยุ่งกับหมิวไม่ได้ จันทอไปนี่ก็ไม่ต้องโทร. มาหาหมิวอีก” เสียงแว๊ดๆ ดังเข้าโสตประสาทของเธออีกครั้ง คำว่า ‘หมิว มีว มีว’ ตีสมองจนคนแอบฟังสับสน

“ก็ถ้ายังรักหมิวอยู่ แล้วจะมาคบกับมีวทำไม”

ลัลลีนีเหลือบตามองพลางทอดถอนใจ

เอ่อ... ดูเอาเถอะ เด็กอายุสิบห้าสิบหกยังมีแฟน โลกนี้มันไปเร็วกว่าที่คิดจริงๆ อายุสิบห้าสิบหก ตอนนั้นเธอทำอะไรอยู่ล่ะ เล่นโดเตยง? หมากเก็บ? หรือไม่คงกำลังทำงานพิเศษหาเงินใช้อยู่มั้ง

หรือสวรรค์จะกำหนดให้เธออยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายแล้วไง? ใครสน?

โอเค... ก็ได้ เธอสนใจชนิดหนึ่ง แค่นี้เดียว

“ไม่รักแล้วจะห่วงเขาทำไม” เด็กสาวยังโวยวาย ขณะที่เจ้าใหญ่ค่อยๆ ขยับตัวออกห่างด้วยเกรงว่าจะโดนลูกหลง

ครี๊ดๆ

เสียงโทรศัพท์ในกระเป๋าร้องเตือนอีกครั้ง ลัลลินีแทบจะล้วงออกมาปาทิ้ง นี่ที่เขานกเขาไม่ขันหรือไง จะเที่ยงคืนแล้วยังโทร. มาหาอีก

“คะ” หญิงสาวเอ่ยตอบไปด้วยน้ำเสียงแห้งแล้ง

“หลิน นี่เอ็งยังไม่กลับบ้านหรือ” ปลายสายเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

“อือ หนูเพิ่งเลิกงาน แม่มีไร”

“นี่มันจะเที่ยงคืนแล้ว เอ็งยังทำงานอยู่อีกหรือ ไ้บริษัทนี่ก็ยุ่งไปใช้งานอยู่กับเอ็งเป็นทาส...” เสียงของแม่ยังคงบ่นต่อยืดยาว ขณะที่เธอนึกค้ำในใจตัวเธอตอนนี้ไม่ได้เป็นแค่ทาสของบริษัท แต่เป็นทาสของทั้งแม่และน้องชายนี่โทร. มาตักขนาดนี้คงไม่แคล้วเรื่องไอ้หลง น้องชายตัวดี

“เอ็งฟังที่แม่พูดไหม”

“อือ... แม่ว่าไงนะ พอตีฝนตก ลัญญานมันไม่ค่อยดีนะ”

“แหม พอพูดเรื่องเงินนี่ลัญญานหายเลยนะเอ็งนี่”

บุตรสาวถอนหายใจยาวเหยียด พ้นจากที่เธอพูดไหม สงสัยต่อไปคงต้องหางานเสริมขายครีมหรือไม่ก็เสื้อผ้าทางอินเทอร์เน็ตแล้ว รายจ่ายของคนอื่นมันมากเหลือเกิน

“เอ็งโอนมาให้แม่สามหมื่นก่อน หลงมันรีบใช้”

“มันจะใช้ทำอะไรอีกแม่ โพรเจกต์จบอะไรมันจะใช้เงินขนาดนั้น

ตอนหนูเรียน...”

“เอ๊ะ นี่นี่ เอ็งมันเรียนอะไร แล้วน้องเรียนอะไร น้องมันเรียนนิเวศจะประดิษฐ์นั่นสร้างนี่ก็ต้องใช้เงิน” หญิงสาวกลกตาพ่นลมหายใจ ก็แค่ทำวิทยานิพนธ์จบ จะใช้เงินสักกี่บาทกัน เครื่องมืออุปกรณ์ก็ของมหาวิทยาลัย

“มันบอกว่าจะจบแน่แล้วใช้ไหมแม่”

“เอ่อ... น้องเอ็งมันฉลาด ไม่ได้...”

“ก่อนสุดท้ายนะแม่” เธอรีบตัดบทก่อนจะหนีไปได้แล้วเอ่ยต่อ “ค่าชุดรับปริญญาฉันอีก ค่าจ้างช่างภาพวันงานอีก จบแล้วให้มันหางานจ่ายเองนะ”

“โอ๊ยเอ็งนี่ กับน้องเนใส้ทำเป็นงก ค่าพวกนั้นข้าหาเงินจ่ายให้มันเองได้”

‘แล้วทำไมสามหมื่นแม่ต้องมารบกวนเธอ’ ลัลลินีอยากจะตะโกนถามใจแทบขาด แต่ก็รู้อยู่เต็มอกว่าพูดไปรังแต่จะทะเลาะกัน เธอกับแม่แทบจะไม่เคยพูดกันดีๆ ถ้าเป็นเรื่องของน้องชาย เพราะตะแคงไม่ได้ ชีวิตน้องชายเลยไม่เป็นโล้เป็นพายอย่างทุกวันนี้

“จ้ะพจ้ะนี่หนู...”

“โอนมาคืนนี้เลย น้องมันรีบใช้ เอ็งยังไม่กลับไม่ใช่หรอ?”

“แต่เน่ฝนมันตกนะแม่ แล้วหลิน...”

“เอ็งก็ทำทางอินเทอร์เนตสิ”

“หลงมันอยู่ข้างๆ เหนอ” เธอถามออกไปเนือยๆ เพราะรู้อยู่แล้วว่าเรื่องแบบนี้แม่ไม่มีทางพูดเอง “เรียกมันมาคุย...”

“มันนอนแล้ว พจ้ะนี่มันมีสอบ เอ็งก็รีบโอนมา แค่นี้แหละ” เอ่ยตุ้ระเสร็จแม่ก็วางสาย โทร. มาไม่เคยถามสารทุกข์สุกดิบ หัวฟู่มครึ่งลูกสาวยังตากฝนรอรถแม่ล้อยู่นอกบ้าน แต่กลับไม่มีแม่แต่ถ้อยคำเป็นท่วง ความน้อยใจแล่นขึ้นมาจุกอก

ครั้งสุดท้ายแล้ว เธอได้แต่ท่องไว้ในใจก่อนจะกดโทรศัพท์โอนเงินผ่านแอปพลิเคชันในมือถือ กำลังจะหย่อนเจ้าเครื่องมือสื่อสารเก็บใส่กระเป๋า เสียงข้อความเรียกเข้าก็ดังขึ้น หญิงสาวรีบพลิกหน้าจอดู คิดว่าแม่คงส่งข้อความ

มาบอกว่าได้เงินแล้ว เธอเอาได้เลยว่าน้องชายตัวดีต้องนั่งเฝ้ารอเงินอยู่ข้างๆ แม่ จนแน่ใจว่าเธอโอนไปแล้วถึงจะยอมปล่อยเรื่องนี้ อย่างน้อยแม่ก็ยังนึกจะขอบคุณเธอบ้าง ริมฝีปากบางที่กำลังจะขยับยิ้มชะงักค้าง เมื่อเปิดอ่านข้อความข้างใน

ระบบแจ้งเตือนอัตโนมัติ คุณได้ทำการโอนเงินจากบัญชี xxx ไปยังบัญชี xxx เมื่อเวลา 23.35 น. ยอดเงินคงเหลือคือ 15.00 บาท

ลืบท้าบาท! ยังไม่พอค่าข้าวแกงหนึ่งจานเลยด้วยซ้ำ

จู่ๆ เธอก็รู้สึกเหมือนหลังคาป้ายรถประจำทางรั่วเมื่อสัมผัสถึงความเปียกชื้นข้างแก้ม ครั้นยกมือขึ้นลูบก็พบเพียงความว่างเปล่า

ไม่ใช่หน้าฝน แต่เป็นหยาดน้ำตาร้อนจัดต่างหาก

ความอดทนของเธอมาถึงจุดสิ้นสุด ตลอดหลายปีไม่เคยปริปาก ไม่เคยร้องไห้ วันนี้ถึงจุดที่ทนไม่ไหวแล้ว

“สวรรค์! ฉันเหนื่อย ขอเวลาพักก่อนได้ไหม เข้าใจไหมความเหนื่อยอะ” เธอตะโกนก้องพร้อมทั้งน้ำตาไหลเป็นสายอาบแก้ม ร้องไห้สะอึกสะอื้นราวกับคนบ้า

“อีสวรรค์บ้า ทำไมฉันต้องเหนื่อยอยู่คนเดียว แต่ไอ้หลงแค่อ่อนแ่ม่งๆ นอนๆ ไม่ทุกข์ไม่ร้อน ทำไมฉันไม่เกิดมาสบายๆ โดยไม่ต้องคิดอะไรแบบนั้นบ้าง สวรรค์ไม่ยุติธรรม” ในขณะที่เธอยกมือขึ้นปาดน้ำตา บนถนนก็ปรากฏดวงไฟสองดวง

“ฉันจะยอมให้ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย ปลดภาระนี้ออกไปจากบา ต่อไปนี้! ชีวิตนี้! ฉันจะขอลิขิตเอง!”

เด็กสาวมัธยมมองเธอคล้ายคนเสียสติพลางขยับตัวออกห่าง ทว่าไม่รู้เพราะถอยมากเกินไปหรือถนนลื่น จึงทำให้ร่างเล็กๆ นั้นผงะก่อนจะสิ้นหายใจหลังตกลงไปกลางถนนตอนที่รถเมอร์สสายนรกกำลังวิ่งมาด้วยความเร็วสูง ปกติรถเมอร์สนี้ก็วิ่งเร็วราวกับรถแข่งอยู่แล้ว ยิ่งถนนโล่งแบบนี้ คนขับก็ยิ่งเหยียบคันเร่งเต็มฝ่าเท้า ลัทธิที่เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดรีบทะลึ่งตัวเข้าไปคว่ำร่างบาง

นั้นไว้ ทว่าเพราะถนนลื่นและมีแอ่งน้ำเจิ่งนอง บวกกับความอ่อนเพลียที่สะสมมาหลายวันเริ่มออกฤทธิ์ แขนขาพลันอ่อนแรง แทนที่จะจุดเด็กคนนั้นขึ้นมา กลายเป็นตัวเองเซถลาลงไปกลางถนน แสงไฟเบื้องหน้าพร่าเลือนจนหัวสมองของเธอชาวโพลน

“เอ่อ... ท่านมหาเทพ” เทพชื่อมิงซัยบตัวเข้าไปใกล้เมื่อเห็นอีกฝ่ายโบกมือ

“หือ” โบกหน้าแก่ชราหันกลับมาเลิกคิ้วขวา

“เอ่อ... ทำเช่นนี้อาจมีปัญหากับท่านพญายมได้นะพะยะค่ะ” เขาค่อยๆ ยกแขนเสื้อขึ้นซับเหงื่อยามเห็นดวงวิญญาณของสตรีช่างโวยวายหลุดออกจากร่าง กลายเป็นดวงแก้วเล็กๆ ล่องลอยในอากาศ

“เจ้าว่า...” ท่านมหาเทพเอ่ยแล้วก็เงยไป จนคนรอร้อนใจ

“ว่า...?”

“ระหว่างร่างของสองสตรี ผู้ใด...” นิ้วเรียวยาวดั่งแท่งหยกเกาะสลักขึ้นไปทางคั่นห้องที่อยู่ริมสุดซึ่งสะท้อนภาพสตรีสามคน คนหนึ่งเพียงยืนกอดอกมอง ทว่าอีกสองคนกำลังยื้อยุดจุดกระดาษ เพียงครู่เดียวร่างหนึ่งก็ถูกผลักร่วงลงสู่สระน้ำ ในขณะที่ห่างออกไปไกล มีสระบัวไม่เล็กไม่ใหญ่แต่อยู่ในที่ลับตาคนอีกหนึ่งสระ พลันมีสตรีในชุดสีฟ้าร่วงลงสระด้านนั้นในเวลาเดียวกัน

“ท่านมหาเทพทรงหมายถึงพี่น้องตระกูลจวงหรือพะยะค่ะ” เขาขยับมือตึงบันทึกดวงชะตาที่เป็นผู้เขียนเองออกมาดู

“อือ... แต่เราว่านางเหมาะกับจวงอวี๋หลินมากกว่าน้องสาว” เอ่ยจบมหาเทพผู้ยิ่งใหญ่ก็โบกมือตึงดวงวิญญาณของลัลลินีข้ามผ่านคั่นห้องนับพันนับหมื่นอัน ชักนำไปยังคั่นห้องที่อยู่ท้ายสุดทันที

“เอ่อ... ท่านมหาเทพ...” ผู้ต้อยต่ำเอ่ยทักท้วง “เปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตมนุษย์โดยผลการเช่นนั้นเกรงว่า เอ่อ...” ได้แต่กลืนถ้อยคำลงท้องเมื่อเห็นสายตาดูเยียบเย็นพร้อมกับกลิ่นอายโศกครุ่น ริมเร้งเปลี่ยนถ้อยคำโดยทันที “นับ

เป็นเรื่องดียิ่งพะยะค่ะ”

“แต่ดวงชะตาของจวงอวี๋หลินนั้น...” ในบันทึกที่แสนจะยาวเหยียด มีเรื่องราวของสตรีผู้นี้เพียงสามบรรทัด อายุขัยของนางช่างสั้นนัก แตกต่างจากพี่สาวน้องสาวของนางที่เขาดำรงเติมเรื่องราวให้ถึงสี่ห้าหน้า กำลังจะอ้าปากอ่านทางตาพลันสะดุดกับข้อความที่เขียนด้วยลายมือตัวเอง ตัวอักษรสีแดงเด่นชัดบนหน้ากระดาษดวงชะตาของจวงอวี๋หลินนั้นพาเอาเหงื่อเย็นไหลเต็มแผ่นหลัง เขาลืมเรื่องนี้ไปได้อย่างไร

“ทะ... ท่านมหาเทพ ทำเช่นนี้... ไม่ใช่แค่พญายม แต่กับ... เอ่อ... กับองค์เง็กเซียนฮ่องเต้ก็อาจ... อาจ...” ยังเอ่ยไม่ทันจบ เทพชะตาก็ได้แต่อ้าปากค้างอย่างโง่งมเมื่อท่านมหาเทพ ‘ยัด’ ดวงวิญญาณของลัลลินีเข้าไปในร่างของจวงอวี๋หลินเรียบร้อยแล้ว ครั้นก้มลงมองบันทึกดวงชะตาใหม่เมื่อ ก็พบว่าตัวอักษรเบื้องหน้าพลันเลื่อนหาย หน้ากระดาษว่างเปล่าขาวสะอาด

บัดนี้... สวรรค์ได้ตอบรับคำขอของลัลลินี โชคชะตาต่อไปนี้จะเป็นอย่างไร ให้อวดดูผลอันสืบจากการกระทำของนางทั้งสิ้น

เทพซื่อมิ่งเงยหน้า

“เรื่องในปรโลภก็คงต้องเป็นหน้าที่ของเจ้าแล้ว” หากเป็นผู้อื่นได้รับมอบหมายงานจากมหาเทพในตำนาน พวกเขาคงกราบกรานขอบคุณฟ้าดินบันทึกไว้เป็นเกียรติประวัติแห่งวงศ์ตระกูลเล่าสืบไปชั่วลูกชั่วหลาน แต่เทพชะตากล้าทำได้เพียงยืนบื้ออึ้ง อ้าปากค้าง

ช่วยว่านี่ไม่มีอีกแล้ว โธ่! แค่ความอยากรู้อยากเห็นเพียงนิดถึงกับนำเคราะห์กรรมอันใหญ่หลวงมาให้ เดิมทีเขาควรจะเหยียบเมฆเหาะเลยผ่านไป หาใช้เรื่องที่ต้องหยุดแหวะพักสักนิด เพียงแค่สงสัยใคร่รู้ว่าเหตุใดมหาเทพผู้ละทิ้งทุกเรื่องราวในโลกจึงมาปรากฏกายหน้าคันทันห้องกัลป์กาล เพราะหนอนแห่งความอยากรู้ตัวนั้นแท้ๆ ที่นำคราเวเคราะห์มาสู่ตัว

“เฮ้อ... รีบไปสิ เตี้ยทางโน้นส่งเฮยไปอู่ฉาง³ มาเก็บดวงวิญญาณแล้วหาไม่เจอจะเกิดเรื่องน่าอาย” ท่านมหาเทพตรัสด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง จากนั้น

จึงยกพระหัตถ์ขึ้นทำพระหนู พระเนตรทอดมองคั่นห้องแฝงด้วยร่องรอยแห่งความรื่นรมย์ ราวกับคนแก่ได้เจอเรื่องสนุกที่หลายพันหลายหมื่นปีจะมีสักหน

เดี๋ยวก่อน เรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้นก็เพราะพระองค์มีเซ่หรือ เทพชื่อมิ่งได้แต่จ้องมองเบื้องหลังอีกฝ่ายด้วยน้ำตาอาบแก้ม จนด้วยคำพูด ยามกำลังจะปิดสมุดบันทึกลง ลมเย็นเอื่อยๆ พัดตีหน้ากระดาศ เหลือไว้เพียงหน้ากระดาศว่างๆ คู่หนึ่ง

คู่หนึ่ง! ยามนี้มีสองชีวิตได้รับโอกาสให้ลิขิตชะตาตัวเองแล้ว

³ เฮยไปผู้ฉาง หรือยมทูตดำยมทูตขาว คือผู้มีหน้าที่ตามเก็บวิญญาณที่หมดอายุขัย โดยปกติยมทูตทั้งสองจะไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด

สาม เล็ทอิตโก

“แค้กๆ” เกิดความวุ่นวายโกลาหลขึ้นรอบๆ ตัวเธอ ลัลลินีรู้สึกเห็น
หนาว เนื้อตัวสั่นเทา

“คุณหนูเจ้าคะ ฮือๆ คุณหนูตื่นแล้ว” เสียงเล็กก่อนข้างจะแหบพร่าดัง
ขึ้นโกล้งๆ แต่ตัวเธอกลับไร้ซึ่งเรี่ยวแรงจะเปิดเปลือกตามอง หัวสมองหนักอึ้ง
รู้สึกแสบทั้งโพรงจมูกและลำคอ เหมือนสำลักน้ำมาหลายต่อหลายครั้ง หน้าอก
ข้างซ้ายปวดแปลบแสบร้อน ทว่าสมองของเธอยังคงปกติดี นี่แค่ตกแองน้ำข้าง
ถนนทำไมร่างกายถึงได้ทรมาณราวกับตกสระ เมื่อยลาค่ายถูกรถรทุกหับ

เอ?... เดี่ยวก่อน รถรทุกหับ? นี่เธอถูกรถเมลันรทนั้นชนจริงๆ
ใช่ไหม ไม่ใช่แค่ล้มหน้าแตกลงในแองน้ำ ลัลลินีพยายามจะยกแขนขึ้น ชยับขา
ทว่าทั้งเนื้อทั้งตัวกลับหนักอึ้ง ก่อนที่สมองจะพว่เลือน ลื่นสติไปอีกครั้ง

เธอสลบไปนานเท่าไรที่สุดจะรู้ รับรู้เพียงลำคอแห้งผากและร่างกาย
เมื่อยขบ

“น้ำ...” น้ำเสียงที่เปล่งออกมาค่อนข้างหวานแม้ว่าจะแหบแห้ง

“คุณหนู...” เธอเพียงย่นคิ้วยามมีคนเข้ามาประคองตัวให้ลุกนั่งเอนหลัง
พิงหมอน พยายามจะฝืนเปิดเปลือกตา ใ้รู้ว่าหน่วยกัญภัยพาเธอมาส่งโรง-

พยายามไถน ทำไม้คนเฝ้าใช้ถึงเอาแต่เรียกเธอว่าคุณหนูๆ หรือเธอฝันอยู่ในฝันนั้นหลายภาพเรื่องราวของเด็กสาวในยุคจีนโบราณคนหนึ่ง เล่าเรื่องราวตั้งแต่เกิดจนโต เธอได้แต่ยืนมองคล้ายกำลังดูละครเรื่องหนึ่ง ซึ่งนางเอกช่างจิตซิดไไร้สีสัน ธรรมชาติสามัญจนหากเป็นตัวละครหนึ่งในนิยาย ก็เป็นได้แค่ตัวประกอบหรือเอกซ์ตรา ที่เดินผ่านฉากไปมาแล้วรับเงิน ให้นั่งนึกเท่าไรก็นึกไม่ออกว่าจะใช้นางเอกในนิยายสักเรื่องที่เคยอ่านมาหรือไม่

ชีวิตของเด็กสาวคนนี้นับว่าเกิดมาเพื่อเป็นตัวประกอบโดยแท้แน่นอน นอกจากจะเรียงบงายนำเมื่อแล้ว ชีวิตทุกอย่างยังนับว่าถูกต้องตามมาตรฐานจน... เอ็ม... จนครบองค์ของการเป็นตัวประกอบ นางเป็นบุตรธิดาของราชครูจวงคนในจวนเรียกขานว่าคุณหนูรอง นามจวงอวี๋หลิน มารดาเป็นบุตรสาวของคหบดีในเมืองหลวง ตัวนางมีพี่น้องสามคน คือคุณชายใหญ่จวงอวี๋หมิง ที่สาวคนโตจวงอวี๋ฮุย และน้องสาวจวงอวี๋จิน อบอุ่นอย่างซื่อตรงนับว่าเด็กสาวคนนี้มีทุกสิ่งครบครัน ทว่าทุกอย่างกลับมีลักษณะที่เรียกว่า ‘กลางๆ’ ทำเอาเพลงชายกลางไหลซึ้นมาในหัวทันที

ในความฝันเธอเห็นหน้าของเด็กผู้หญิงคนนั้นไม่ชัด ได้เห็นเพียงพี่สาวและน้องสาวต่างมารดา จวงอวี๋หมิงกับจวงอวี๋ฮุยคือบุตรที่เกิดจากสุหยินใหญ่ ส่วนจวงอวี๋จินน้องสาวต่างมารดาเกิดจากกอนุภรรยา ส่วนมารดาของเด็กคนนี้คือสุหยินรอง

แม้ความฝันจะไม่เป็นรูปเป็นร่างชัดเจน ทว่าเสียงพูดคุยและเหตุการณ์ต่างๆ กลับดำเนินไปอย่างเป็นขั้นเป็นตอน เธอพอจะจับเค้าลางได้ว่า ท่านราชครูผู้นี้เป็นบุรุษผู้เก่งกาจ มีปัญญาเฉียบแหลม ได้รับใช้ใกล้ชิดเป็นที่ปรึกษาของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน คิดอ่านมองการณ์ไกลตั้งแต่ยังหนุ่ม หลังสอบได้ตำแหน่งทันฮวา⁴ ก็ตั้งใจรับราชการ ใฝ่หาความเจริญก้าวหน้า รู้จักเลือกคบคน พยายามจนสามารถมัดใจกั๋วหนิงเฟิง บุตรีแห่งจวนรองอัครเสนาบดีในยามนั้นได้ จึงตบแต่งนางเข้ามาเป็นสุหยินใหญ่ ช่วยเสริมฐานะอำนาจให้แก่ตน หลังจากสุหยินใหญ่ให้กำเนิดบุตรชายคนโต เขาจึงรับฉางตำแหน่ง บุตรสาวของ

คหบดีใหญ่เข้ามาเป็นสวามีรับรอง สามารถช่วยเหลือเขาทางด้านการเงินและสร้าง
เครือข่ายเหล่าพ่อค้าขึ้นมา เมื่อตำแหน่งหน้าที่การงานมั่นคง เขาจึงได้แต่ง
สาวงามยอดดวงใจนามอุ่างหนึ่งเข้ามาเป็นอนุ การแต่งงานของราชครูล้วน
ทำตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ภรรยาแรกคือเสริมอำนาจ ภรรยาคนที่สองคือเพิ่มพูน
ทรัพย์สิน และภรรยาคนสุดท้ายคือสตรีอันเป็นที่รัก

ลัลลีนีรับจอกน้ำจากคนข้างๆ มาดื่มไปอีกทีใหญ่ ก่อนจะค่อยๆ เปิด
เปลือกตามอง

ตอนนี้เธอนอนอยู่บนเตียงที่โรงพยาบาล เอ... ไม่ใช่สิ ทำไมไม่เป็นเตียงไม้
ดูโบราณ ก็มองมอ่งก็เห็นผ้าแพรสีฟ้าอ่อนคลุมร่าง เงยหน้าขึ้นแทนที่จะเจอ
พยาบาลหน้าแหล่กลับกลายเป็นผู้หญิงโบราณ

“เฮ้ย!” เธอตกใจขวัญหนีจมนงระถอยหลัง

อีกฝ่ายร้องให้สะอึกสะอื้นราวกับญาติตาย “คุณหนู... คุณหนูเป็นอะไร
เจ้าคะ”

ลัลลีนีรีบปิดเปลือกตารวบรวมสติ สูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วค่อยๆ
ผ่นออก ทำอย่างนั้นซ้ำไปซ้ำมาจนรู้สึกว่าตัวเองตื่นเต็มตา ไม่ได้หลงละเมออยู่
ในความฝันบ๊อบเหมือนเมื่อครู่จึงค่อยลืมตาอีกครั้ง

“เฮ้ย!” เสียงหวานในสัยอุทานเช่นเดิม ทำทางตกใจเหมือนเห็นผีเช่นนั้น
ยิ่งทำให้สาวใช้กระวนกระวาย

⁴ การสอบขุนนางในสมัยจีนโบราณ หรือที่เรียกว่า ‘เคอจวี’ แบ่งการสอบออกเป็นสี่ระดับ
คือ การสอบระดับอำเภอเรียกว่า ‘ถงชื่อ’ ผู้สอบได้เรียกว่า ‘ชีวไล’ มีสิทธิ์เข้าสอบระดับ
มณฑล ผู้สอบได้เรียกว่า ‘จวีเหริน’ เพื่อมาสอบระดับเมืองหลวง ผู้สอบได้เรียกว่า ‘จินลือ’
ได้รับการบรรจุเป็นข้าราชการ แล้วจึงมีสิทธิ์เข้าสอบระดับราชสำนัก ซึ่งจะเป็นการเข้าสอบ
หน้าพระที่นั่ง เรียกว่าการสอบ ‘เตี้ยนชื่อ’ ผู้สอบได้ที่หนึ่งเรียกว่า ‘จ้อหงวน’ ที่สองเรียกว่า
‘ปังเหยียน’ ที่สามเรียกว่า ‘ทันฮวา’ โดยการสอบระดับราชสำนักใช้ข้อสอบที่ฮ่องเต้ทรง
เป็นผู้ออกเอง

“คุณหนู... คุณหนูอย่าแก้งบัวแบบนี้สิเจ้าค่ะ” อีกฝ่ายผวาเข้ามาหา แต่เธอกลับยิ่งถอยหนี

“คุณ... คุณคือ...”

อ๊ะ... ทำไมเสียงพูดมันหวานหูแปลกๆ แล้วคำเมื่อกี้เป็นภาษา... ภาษาจีนนี่ ใช่ว่า คนตรงหน้าเธอพูดภาษาจีน แล้วเธอก็ตอบกลับทันที เอ็ม... เอาไงดีล่ะทีนี้

ไม่แปลกที่เธอจะพูดจีนได้ แต่เธอไม่เคยใช้พูดกับใครถ้าไม่ใช่คนที่บ้าน หรือต้องติดต่อบริษัทงาน ทว่าไม่รู้เหตุไฉนตอนนี้ทุกอย่างกลับออกมาจากปากเธออย่างลื่นไหลเป็นธรรมชาติ ไม่ต้องผ่านการสรรหาถ้อยคำเหมือนเมื่อก่อน ทุกอย่างผิดปกติ! เตี้ยงไม้โบราณ เลื้อยผ้าโบราณ ผู้หญิงหน้าตาโบราณ และภาษาจีน!

“ขอ... คันท่องหน่อย” แน่แล้ว... ไม่ว่าจะสมองของเธอจะคิดเป็นภาษาอะไร แต่ปากจะเอ่ยออกมาเป็นภาษาจีนราวกับถูกฝึงคล่องแคล่วภาษาของ ไตรราเอมอนไว้ในสมอง

แม้อีกฝ่ายจะยั้งจ้องมองเธออย่างงงๆ แต่ก็รีบขยับลุกไปหยิบคันท่องทองเหลืองมายื่นให้ เธอเอื้อมมือที่ค่อนข้างขาวซีดไปรับคันท่องทองเหลือง ด้วยหัวใจตุ้มนๆ ต่อมๆ มาส่ง แล้วก็...

กรี๊ดๆ อีเด็กหมวยนี่ใครกัน

“เจ้า... เจ้าเรียกข้าว่าอะไรนะ” เธอรีบหันไปค้นคอคถามเด็กสาวที่นั่งอยู่หน้าเตี้ยง

“คุณหนูเจ้าค่ะ”

“ไม่ใช่ว่า... ชื่อข้า เจ้าช่วยเอ่ยทั้งชื่อทั้งแซ่มาเต็มๆ ทีเถอะ” เสียงหวานนั้นแทบจะเป็นตะคอก จนบ่าวรับใช้หวาดหวั่น หากคุณหนูหงุดหงิดขึ้นมานางต้องถูกทำโทษเป็นแน่

“คุณหนูจงอวี๋หลินแห่งจวนราชครูเจ้าค่ะ” เด็กสาวตอบอย่างขลาดกลัว ทว่าลัทธินี้ไม่มีเวลามาสนใจกับท่าทางสนิมสร้อย สมองกำลังลั่นกระหึ่ม จวง-

อวี๋หลิน จวงอวี๋หลิน... นี่ไม่ใช่แม่นางจิตซีตในฝันของเธอหรอกหรือ

อ๊ะ... หรือว่าเธอจะยังไม่ตื่น

ลัลลินี่รีบปิดเปลือกตาลงอีกครั้ง สูดลมหายใจเข้าลึกๆ วางคันท่อง
ลงข้างตัว แล้วหยิกแขนตัวเองเต็มแรง

“โอ๊ยเจ็บ!”

“คุณหนู!” บ่าวรับใช้กรี๊ดร้องราวกับโดนหยิกเสียเอง

คนบนเตียงถอนหายใจพลางลูบแขนอย่างหมดอาลัยตายอยาก หยิบ
คันท่องขึ้นมาส่อง ภาพตรงหน้าก็ยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

หมดกัน! จากยายป้าหัวหน้าฝ่ายบุคคล หล่นลงแอ่งน้ำข้างถนนทีเดียวก
กลายเป็นยายเด็กหน้าจิตหนักที่ นีมันโพรโมชันอะไรกันเนี่ย

“ข้า... ตกน้ำหรือ” เธอหันไปถามคนข้างๆ

“เจ้าคะ ตอนนี้อยู่คุณหนูรู้สึกเช่นไรบ้าง...”

“อยากตายอีกครั้ง” เธอสวนกลับทั้งๆ ที่อีกฝ่ายยังพูดไม่จบ

“คุณหนู!”

“พอๆ หยุดร้องให้ก่อน ข้าต้องใช้สมอง เอ่อ... ก่อนใช้สมองขออะไร
รองท้องด้วยนะ” คติพจน์ประจำตัวของเธอยังคงเหมือนเดิม... กองทัพต้อง
เดินด้วยท้อง

เด็กคนนั้นมองเธออย่างงุนงงสับสน แต่เธอลับงุนงงสับสนยิ่งกว่าได้
แต่ทำหน้าที่ทางประกอบว่าหิวมากจริงๆ บ่าวรับใช้จึงยอมทิ้งเธอไว้ในห้อง
หลังจากวางเสื่อนั้นก้าวหันประตูไป ลัลลินี่ก็รีบเลิกผ้าห่มกระโดดลงจากเตียง
สายตากวาดมองรอบห้องหนึ่งครั้ง ห้องนี้ตกแต่งตามสไตล์จีนจนไม่อาจจะ
จินตนาการไปกว่านี้ได้อีกแล้ว เครื่องเรือนทุกชิ้นทำจากไม้เนื้อดี แจกันเซรามิกที่
ตั้งอยู่แลดูมีราคา ด้านซ้ายมีอวางกระถางกำยานส่งกลิ่นหอมตลบอบอวล
จากประสบการณ์การอ่านนิยายมาหลายเรื่องสอนเธอว่า กำยานเป็นต้นกำเนิด
ของความหายนะ เห็นทีวันหลังต้องสั่งคนยกออกไปก่อน รอไว้ในอนาคตอยาก
ล่อลวงบุรุษสักคนค่อยไปหากำยานราคาตามนิยายมาจุด

อ้อ... นับเป็นความคิดที่เข้าท่า

ครั้นก้มลงสำรวจตัวเองก็พบว่าร่างนี้ค่อนข้างจะเตี้ย... เอ๊ย... เล็ก สวมเสื้อผ้าแบบผู้หญิงเงินโบราณแล้วรุ่มร่าม เธอค่อยๆ แง้มประตู่ แอบเยียมหน้าออกไปด้านนอก แสงอาทิตย์แยงตาจนคนเพิ่งตื่นใช้ตาลาย ต้องปิดเปลือกตาเพื่อปรับแสง ยามลึมตาอีกครั้งก็พบเรือนขนาดใหญ่หลายเรือนห่างออกไป ส่วนเรือนของเธอแยกออกมาต่างหาก ดูเหมือนบ้านเดี่ยวหลังเล็กๆ หนึ่งหลัง ด้านหน้ามีส่วนแบบจีนซึ่งได้รับการดูแลอย่างดี ลัลลินีถอนหายใจกับตัวเอง

เยียม!

ราวกับมีเสียงหนึ่งดังขึ้นในหัว ยินดีด้วย คุณได้รับสิทธิ์เกิดใหม่ กลายเป็นนางเอกนิยายทะเลลุมิติ คุณจะรับสิทธิ์นั้นทันทีใหม่

ไม่!

มีใครถามเธอก่อนสักคำบ้าง

สวรรค์! เธอจำได้ว่าร้องขอลาพัก ไม่ใช่ลาตาย ทำไมท่านเขียนหรือพยายามถึงแปลความหมายผิดไปไกล

ลัลลินีเดินลากขาเข้ามาในห้อง ตอนนี้สมองของเธอทำงานเต็มที่ ประสาทสัมผัสรับรู้ทุกอย่าง หู ตา จมูก ปาก ทุกอย่างสมบูรณ์แบบจนไม่อาจแก้งลหลอกตัวเองว่าฝัน แสดงว่าเธอโดนรถเมล์ชนตายจริงๆ ปานนี้คงกลายเป็นชาวขึ้นหน้าหนึ่ง นี่ถ้าชนแล้วยังลากร่างเธอไปอีกหลายเมตร... เอ็ม...

'สาวโสดโดนรถเมล์ชน สภาพศพหน้าสยดสยอง'

ช่างเป็นพาดหัวข่าวที่จูงใจให้อ่านจริงๆ ไม่รู้ว่าเด็กสาวคนนั้นจะรอดหรือเปล่า แต่ขอให้ออดถอะ เด็กนั้นเพิ่งจะอายุสิบห้าสิบหก ยังไม่ทันได้ใช้ชีวิตด้วยซ้ำ ตายไปพ่อแม่คงจะร้องไห้เสียใจ แล้วตัวเธอละ ยามนี้กี่ยอนถึงแม่กับน้องก็ได้แต่ทอดถอนใจ เธอรู้ว่าแม่ต้องเสียใจ แม่จะลำเอียงขนาดไหน ลูกก็คือลูก เลี้ยงมากับมือ แม่จะไม่รักมากเท่าไอ้หลง ยิ่งไงท่านก็คงรัก นึกถึงแล้วก็ได้แต่ปวดแปลบหัวใจ ทว่าจะทำยังไงได้ บางทีเป็นอย่างนี้ก็อาจจะดี

น้องชายตัวดีจะได้สำนึก ปรับปรุงตัวให้เป็นผู้เป็นคนขึ้นมาบ้าง โชคดีที่น้องชายกำลังจะเรียนจบ หวังว่าต่อไปหางานได้แล้วจะไม่รบกวนแม่ หวังให้น้องชายกตัญญูรู้ความเลียดคงเป็นไปได้ยาก เอาแค่นี้เพิ่มภาระให้ก็น่าจะพอแล้ว

หวังว่าน้องชายคงยังไม่เอาเงินสามหมื่นที่โอนให้ไปถลุง อย่างน้อยจะได้มีเงินมาใช้จ่ายระหว่างนี้ เรื่องเงินทำศพนั้นเธอไม่กังวลเพราะได้ทำเรื่องบริจาคแล้วก็ได้แต่ภาวนาว่าร่างจะไม่ละเกินไปจนใช้การไม่ได้ ที่เหลือก็มีเงินประกันชีวิต ประกันสังคม เงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพของบริษัท เงินฝากประจำ และคอนโดมิเนียมที่ใกล้จะผ่อนหมด ทุกอย่างที่ตั้งไว้คงจะพอเลี้ยงปากท้องของแม่ไปได้สักสองสามปี นี่คงเป็นครั้งสุดท้ายที่เธอจะทำได้

เสียงความเคลื่อนไหวจากด้านนอกทำให้เธอรู้สึกตัว กำลังจะขยับลุกขึ้นยืนก็พบว่าข้างแก้มเปียกชื้น ลัลลินียกมือขึ้นปาดลวกๆ เธอร้องให้อีกแล้ว สามสิบปีที่ผ่านมาเธอเคยนับถือตัวเองว่าเป็นสาวดีก็ น้อยครั้งนักจะเสียน้ำตา ครั้งสุดท้ายก็ตอนพ่อจากไป

แต่ในรอบวันนี้ เธอกลับร้องไห้ถึงสองครั้ง แถมเป็นการร้องไห้โวยวายจนหน้าอาย ริมฝีปากเล็กๆ ยกยิ้มคล้ายประชด ก่อนจะปาดน้ำตาแล้วเงยหน้าขึ้น...

โอเคคะ เกิดใหม่ก็เกิดใหม่ เรื่องเก่าโยนทิ้งไป

เลี๊ยะดี๊ดีโก! เรามาเริ่มต้นใหม่กันค่ะ

ลิ

คำ... คนสวยเปลี่ย

ลิลินี้เข้ามาอยู่ในร่างใหม่ได้หลายวันจนเริ่มจะปรับตัวให้ชินกับการ เป็นจวงอวี๋หลิน เอาตัวรอดผ่านมาได้ทุกอย่างทุกทุเล การพบบิดานั้นช่วยยืนยันว่าใบหน้าหล่อเหลาของท่านถ่ายทอดมาให้ร่างนี้น้อยมากเมื่อเทียบกับใบหน้าหมดจาดเกลี้ยงเกลาที่ว่าค่อนข้างจะธรรมดาของมารดา

จากภาพในความฝันอันรางเลือน อวี๋ซุยเจียเจีย⁵ อายุเพิ่งจะย่างสิบห้าปี แต่กลับมีใบหน้างดงามล่อลวง ท่วงท่าสง่างามราวกับนางพญา ดวงตาหงส์กิริยาสูงส่งสมกับเป็นธิดาของซูหยินใหญ่ เมื่อหันกลับไปมองอวี๋เจินเมย์เมย์⁶ นั้นก็สวยงามอ่อนหวาน หน้าแจ่มใส ดวงตาดอกท้อ ปากนิตมุกหน้อย สมกับเป็นนางเอกดาวพระศุกร์ผู้ถูกพี่สาวกลั่นแกล้ง

เปรียบกับเมย์เมย์เจียเจียแล้ว ตัวเธอเสมือนกระเรียนยืนกลางฝูงไก่⁷

⁵ เจียเจีย หมายถึงพี่สาว

⁶ เมย์เมย์ หมายถึงน้องสาว

⁷ จำนวนจีน 'กระเรียนยืนกลางฝูงไก่' หมายถึงคนที่โดดเด่นในหมู่คณะ ตรงกับสำนวนไทยที่ว่า 'หงส์ในฝูงกา'

เพียงแต่เขาเป็นกระเรียน เธอเป็นไก่ น่าคับแค้นใจยิ่งนัก

เอ๋ยถึงความสัมพันธ์สามพี่น้องนั้นไม่ต้องเดา แน่หนอนว่าไม่ต่างจาก นิยายน้ำเน่าราคาสามอแปะ⁸ ที่วางขายทั่วไป เมื่อสูญหินใหญ่อิจฉาความรัก ที่สามีมอบให้อนุภรรยา จึงสั่งสอนให้บุตรสาวทำตัวเป็นนางร้าย วางอำนาจ บาดตรั้ใหญ่ ระรานน้องสาวต่างมารดา แล้วเจ้าของร่างที่เธอสิงอยู่นี้จะเป็นผู้ใด ไปไม่ได้ เพราะในนิยาย นางร้ายต้องมีลูกสมุน วาง่ายๆ คือยามนี้เธอได้พร อันประเสริฐ

เกิดใหม่เป็นลูกกะจ๊อกของนางร้าย!

ในเมื่อเจ้าของร่างเก่าตายไปโดยไม่ได้โยกย้ายถ่ายงาน ก็อย่าหาว่าเธอ แล้งน้ำใจไม่สานต่อเลย ถ้าพึ่งตัวเองก็แทบจะเอาไม่รอด คนหนึ่งดวงตาหงส์ อีกคนดวงตาดอกท้อ ส่วนเธอมีดวงตาไม้ขีดไฟ ความแตกต่างชัดเจนจนยาก จะทำใจ

ขอประท้วง ท่านเทพ... โปรดคืนความเป็นธรรมให้ข้าด้วย

หรือเห็นว่าชาติที่แล้วเธอกริดอายไลเนอร์จนเชี่ยวชาญชำนาญการ ถึงขนาดนั่งกริดบนรถเมลล์สายนครยังไม่มึ่สะดุดหรือบิดเบี้ยว เกิดมาชาตินี้เลย ช่วยประทานตาดีๆ แบบนี้มาให้อีก

หรือตอนร่างนี้เกิด เทพผู้กำหนดใบหน้าคนแอบอุ้งงานไซ้หรือไม่! สาราภาพ!

เอื่อยอย่างไม่ลำเอียง หน้าตาของร่างนี้ก็ไม่ถึงกับย่าแยะ แค่ลบเครื่อง ลำอางออกแล้วกลายร่างเป็นอาหมวยแถวเยาวราชเท่านั้น ใบหน้าแม้จะมีได้งามพิลาสลุ่มเมื่อง แต่ผิวพรรณกลับขาวละเอียดนุ่มเนียน ชาวมากจนสามารถ โฆษณาขายคอลลาเจนได้สบายๆ ปากนิคจมุ๊กหน้อย นับว่าค่อนข้างดูดี แต่ พอมารวมกันแล้วยืนอยู่ตรงกลางระหว่างพี่สาวกับน้องสาวเท่านั้นละ จืด เป็นเต้าหู้ที่เดียว แต่ถ้าวอกไปเดินคนเดียวบนถนน ก็ยังพอนับว่าเป็นคุณหนู

⁸ หนึ่งอแปะ มีค่าเท่ากับหนึ่งเหรียญทองแดง เป็นหน่วยเงินที่เล็กที่สุดของเงินยุคโบราณ

ผู้ดูดีได้อยู่... มั่ง

นอกจากความงามจะไม่ได้รับการถ่ายทอด ชื่อที่บิดาตั้งให้ก็ยิ่งถือว่าล้ำเอียง นามว่าอวีฮุยของคุณหนูใหญ่คงจะหมายถึงหยกที่สองประกายสว่างสดใส ช่างเป็นนามที่ไพเราะเพราะพริ้งเสียนี้กระไร ส่วนนามอวีเงินของน้องสาวคนเล็กคงเป็นหยกอันบริสุทธิ์ ช่างเป็นชื่อที่ตั้งได้เหมาะสมกับเจ้าตัวยิ่งนัก ขณะที่อวีหลิน... หยกงาม ตอนบิดาตั้งคงคาดหวังไว้มาก แต่ครั้นเติบโตขึ้นมา เหตุใดชื่อนี้ยิ่งฟังก็ยิ่งรู้สึกเหมือนอ่อยประชด ยิ่งหากไม่ตั้งใจฟังจะหมายถึงป่าหยก

ใช่ ป่าหยก! เพราะหากเทียบจากหน้าตา ผู้อื่นคงแปลคำว่าหลิน จากสวยงามเป็นคำว่าป่าแทน จากหยกที่งดงามกลายเป็นป่าหยกไปในทันใด

เอวัง... ป่าหยก ค่า... คนสวยเปลี่ย

เพราะความไม่แน่ใจทั้งเรื่องชื่อและหน้าตา บวกกับความสามรถอันแสนจะธรรมดาของร่างนี้แหละที่ทำให้เธอถึงกับกุมขมับ ปิดเรือนระดมสมองอยู่สามสี่วัน บิดาเป็นถึงราชครู แน่หนอนว่าหนุ่มที่ไหนก็อยากมาสู่ขอ อย่ากระนั้นกระนั้นเลย ที่เห็นเรื่องคู่ครองสำคัญนั้นหาใช่เธอฝากไว้ในบุรุษกล้ำมโต แต่เกิดเป็นผู้หญิงสมัยโบราณ อยากรู้ก็ต้องถูกจับแต่งงานแล้วมีหน้าที่ให้กำเนิดบุตร ทว่าความงดงามอันแสนธรรมดาเช่นนี้ รับรองได้ว่าผู้ชายหล่อๆ ดีๆ คงไม่ตกมาถึง ที่สำคัญคือฐานะบุตรสาวของฮูหยินรอง ยกหนักที่เธอจะไปได้แต่งออกไปเป็นฮูหยินใหญ่ นอกจากจะเลือกแต่งงานกับคนธรรมดาทั่วไปหรือขุนนางยศต่ำ และแน่นอนว่าบิดาผู้เห็นหน้าที่การงานเป็นสำคัญคงมิยินยอมยิ่งคิดก็ยิ่งแค้นเรื่องการแบ่งชนชั้นของสังคม ความแตกต่างระหว่างชายหญิง

เอาละๆ ในเมื่อแก้ที่คนอื่นไม่ได้ ก็คงต้องแก้ที่ตัวเองก่อน

ความฝันอันสูงสุดตอนอ่านนิยายจีนคือท่านแม่ทัพ ก่อนข้ามภพมาความฝันนั้นอาจเป็นนางบอกเหตุ บางที่ท่านแม่ทัพเทพสวรรค์ผู้ส่งงามอาจตกชั้นเมฆมาเกิดเป็นเนื้อคู่ของเธอในชาติภพนี้ เป็นบุพเพชกนำให้เธอมาที่นี่ก็ได้ เช่นนี้ควรเตรียมตัวไว้แต่เนิ่นๆ

ตัดเรื่องหน้าตามาพูดเรื่องความสามารถ ฉินฉีซูว่า⁹ ร่างนี้ล้วนไม่รอด ลึกอย่าง ทุกอย่างอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน นับว่าธรรมดาสามัญยิ่ง คิดพิณได้ แต่ไม่ไพบเพราะจับใจ เดินหมากพอกล้อมแกลุ่มฆ่าเวลา แต่ไม่อาจเอาชนะผู้ใด ได้ การเขียนอักษรนับว่าเลวร้ายที่สุด คาดว่าความสามารถด้านนี้จะไม่ได้รับ มาจากร่างเดิมแม้แต่น้อย สองวันก่อนลงจับพู่กันครั้งแรก หมึกดำเลอะเทอะ เต็มเสื้อผ้า ตัวอักษรบิดเบี้ยวคดเคี้ยวเสียยิ่งกว่าไส้เดือนโดนน้ำร้อน เช่นนั้น ก็อย่าได้ถามถึงการวาดภาพ คงอเนจอนาถมีต่างกัน

ทุกอย่างมาถึงทางตัน เกิดใหม่ทั้งที่แต่ชีวิตกลับไม่มีสิ่งใดๆ ที่จะใช้ มัดใจท่านแม่ทัพได้ลึกอย่าง

นั่งคิดนอนคิดอยู่หลายวัน สูดหายใจได้ข้อสรุป่างๆ จับไปไม่ได้ก็ใช้เงิน ซื้อสามี่เสียให้สิ้นเรื่องสิ้นราว

พอตัดสินใจได้ แผนการต่างๆ ก็ร้อยเรียงขึ้นมาในหัวเป็นเรื่องเป็นราว ขึ้นแรกคือต้องมีเงินก่อน โชคดีที่ตระกูลฝั่งมารดาของร่างนี้ร่ำรวย แต่ทรัพย์สิน นั้นจะตกเป็นของผู้ใดยังไม่กระจ่างชัด เห็นที่คงต้องเริ่มเรียนเรื่องบัญชีและ การเงิน ฝึกหัดเรื่องการตลาดใหม่อีกครั้ง แม้จะดูเหมือนเป็นเรื่องที่ค่อนข้าง กินแรง แต่กลับสามารถรับประกันทุกอย่างได้ดี มีเงินอยู่ในมือ จะใช้ฝีมือแบ่ง¹⁰ ก็ยังได้ แล้วท่านแม่ทัพจะหนีไปไหนพ้น หึๆ

จะสวยก็ต้องรวยก่อน ในเมื่อหน้าตาไม่ตัวอย่างใครเขา อันดับแรกคือ ต้องเอาเงินเข้าสู้

รวยแล้วจะสวยเอง เมื่อมีเงิน... ไม่ว่าหมอกาเหลิหรือยันฮีจะหนีไปไหน

⁹ ฉินฉีซูว่า คือสิ่งานอดิเรกซึ่งเป็นที่นิยมของปัญญาชนจีน ได้แก่ กูฉิน หมากล้อม ตำรา และวาดภาพ

¹⁰ 'ฝีมือแบ่ง' เป็นสำนวนจีน หมายถึง หากใช้เงินเป็นเครื่องล่อใจก็สามารถว่าจ้างคน ทุกคนให้ทำงานต่างๆ ที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ว่าจ้างได้ ไม่ว่าผู้รับจ้างจะเต็มใจหรือรู้สึกผิด หรือไม่ก็ตาม

เอ... ว่าแต่สมัยนี้มีศัลยกรรมไหมนะ ถ้าไม่มีก็คงต้องหุ่มนเงินให้หมอสมัยนี้ทำการวิจัย แต่อย่างไรก็ต้องกรีตตาสองชั้นให้ได้ แผนการซื้อนั้นคงต้องหาหมอเก่งๆ ลักคน เพราะนอกจากจะต้องศัลยกรรม ยังต้องให้เขาสอนฝังเข็มจีจุดใช้... สิ่งสำคัญที่สุดคือต้องจีจุดให้เป็น จะป็นขึ้นเตยงท่านแม่ทัพโดยไมโดนสันมือฟาดคอแล้วถีบตกเตยงลงมา ก่อนอื่นนั้นต้องจีจุดให้เป็น ถือเป็นความสามารถอันโดดเด่นที่ต้องมี

สรุปแผนการคร่าวๆ ได้ดังนี้ สิ่งจำเป็นที่สุดก็คือเงิน นอกจากจะใช้เป็นสินสอดสู่ขอท่านแม่ทัพ ยังต้องเผื่อไว้เลี้ยงปากท้องหากพลั้งเพลอขึ้นคานอย่างชาติที่แล้วอีก

น้ำตาที่หยุดไหลไปเมื่อหลายวันก่อนแทบอาบแก้มอีกครั้งเมื่อนึกถึงความลำบากในหนทางข้างหน้า

หลายวันหลายคืนกับการคิดแผนและเปลี่ยนแปลงตัวเอง แม้จะมีความทรงจำจากร่างเดิม ทว่าผู้ควบคุมร่างยามนี้เป็นเธอ เช่น รู้ว่าการยกอาการระงะทำอะไร ตั้งมีภาพฉายชัดอยู่ในหัว ทว่าครั้งจะให้ทำตามทันทีไหนเลยจะง่ายตายปานนั้น ทั้งหมดล้วนต้องฝึกฝนด้วยตัวเอง

ตอนนี้เธอไม่ใช่ลัลลินีอีกต่อไปแล้ว

“นายท่านกำลังมีแขกขอรับ คุณหนูรองคงต้องกลับไปก่อน แล้วบ่าวจะแจ้งให้นายท่านทราบ หากสะดวกให้เข้าพบบ่าวจะรีบให้คนไปแจ้งคุณหนูขอรับ” พ่อบ้านอ่อยด้วยท่าทีนอบน้อม ต่างจากคุณหนูรองเจ้าอารมณ์ผู้เอาแต่ทำหน้านิ่งตัวขมวด บ่าวไพร่รอบกายพากันเบือนหน้าหนีอย่างเบือนหน้ายาคาดว่าอีกสักครู่คงอาละวาด แต่แขกของนายท่านผู้นี้สำคัญยิ่ง เห็นทีพวกเขาต้องเร่งพานางออกไปก่อน

จวงอวี๋หลินถอนหายใจรอบที่สามพันกับธรรมเนียมใหม่ในยุคโบราณ เพียงขอพบบิดายังมากพิธีการถึงเพียงนี้ นี่หากนางขึ้นเตยงกับสามี มิต้องคลานเข้าเข้าไปตั้งแต่หน้าประตูเรือนเลยหรือ ยุ่งยากเสียจริง

“ข้าจะอยู่รอ...”

“มิได้ขอรับ”

ท่าทางร้อนรนของพ่อบ้านเริ่มกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของนาง แยกด้านในเป็นใครกันแน่ “ได้ๆ ข้ากลับก่อนก็ได้” ว่าแล้วก็แสวงถอนหายใจ อย่างแสนเสียดาย เก็บสายตากลับมาเสียบๆ หันหลังด้วยที่ทาลำบากใจ

บ่าวไพร่เห็นคุณหนูผู้เอาแต่ใจจากไปอย่างง่ายดายก็พากันตะลึงลาน หันไปมองหน้าประสานสายตากันอย่างงงงวย ไม่คาดว่าคนที่กำลังจากไป จะวกกลับมาชะโงกหน้าผ่านม่านประตูเข้าไปด้านใน

ภายในห้องรับแขกโปร่งสบาย แสงแดดอ่อนๆ ลอดผ่านช่องหน้าต่าง ตกกระทบสองร่างที่นั่งเผชิญหน้ากัน บิดาของนางหันหน้าออกมาทางประตู แต่ สายตาจดจ้องคนเบื้องหน้าซึ่งนั่งหันหลังให้นาง เรือนร่างสูงโปร่งสวมชุดสีฟ้า ละมุนตา เส้นผมสีดำสนิทเกล้าไว้ด้วยกวาน¹¹ ทำจากหยกเนื้อดี ผิวมันเรียบ ละเอียดอ่อน รอบกายคล้ายมีกลิ่นอายอันอบอุ่นนุ่มนวลชวนให้ซิดไถ่ลิ้ม แม้ มิได้เห็นหน้า แต่นางกลับมั่นใจเกินสิบส่วนว่าบุรุษผู้นั้นย่อมหน้าตาดีเหนือ คนทั่วไป

“คุณหนูขอรับ!” พ่อบ้านรีบวิ่งมาขวางหน้า ถลึงตาใส่นางอย่างดูร้าย “เชิญคุณหนูกลับเรือนก่อน เด็กๆ...”

“รู้แล้วๆ เอาไว้ข้าค่อยมาตอนแขกกลับ ไม่ต้องส่ง” เอ่ยจบนางก็หมุน ตัวจากมาพร้อมบ่าวข้างกายที่ยังตัวลั่นนั่งงอด้วยความหวาดหวั่น

เหลือบตามองสตรีขลาดเขลาข้างกายแล้วได้แต่ถอนใจเฮือก มีบ่าว ฝูงน้ำดีเล็ก¹² เยี่ยงนี้ งานใหญ่ในภายภาคหน้าของนางคงลำบากไม่น้อย

11 กวาน คือเครื่องสวมประดับศีรษะ แต่แตกต่างจากหมวก เพราะกวานเปรียบได้กับ รัตเกล้าที่สวมครอบรัศมีผม

12 คำว่า ‘ฝูงน้ำดี’ ในภาษาจีนพ้องรูปพ้องเสียงกับคำว่า ‘ความกล้า’ ฝูงน้ำดีเล็กจึง หมายความว่าขลาดเขลา

“เจ้าหายป่วยแล้ววี” น้ำเสียงกังวานโสตดังขึ้นทางด้านหลัง ยามหันไปก็ให้ตะลึงงัน ให้ตายเถอะ ในฝันว่างามแล้ว ตัวจริงตรงหน้ากลับงามเหนือคำบรรยาย เรือนร่างอรชรอ่อนแอ้นเย้ายวนตา อายุเพียงสิบห้าปีทว่าสามารถครอบครองความงามได้ถึงเพียงนี้

จงอวีหลินหลุบตาพลาทกลางทอดถอนใจ สวรรค์ไม่ยุติธรรมจริง ๆ

“เจ้าคะเจี๋ยเจี๋ย”

จงอวีสูยก้าวเข้ามาหา ยืนนิ้วเรียวยาวราวกับหยกสลักเซยคางมนของคนตรงหน้าขึ้น “ไบหน้ายังซีตอยู่บ้าง เหตุใดแรงออกจากเรือน”

“ข้า... อุดอู่อยู่แต่ในเรือนเลยรู้สึกเมื่อนัก จึงคิดจะออกมาเดินเล่นบ้าง” นางเอ่ยพลาทสวัสดิสตามองบ่าวข้างกายอย่างสื่อความหมาย หวังว่าอีกฝ่ายจะเข้าใจและปิดปากให้สนิท

“ฮึ!” สาวงามตรงหน้าแค้นเสียง เลื่อนนิ้วผ่านปลายคางมนลุ่มนวลบริเวณข้างแก้ม ความเย็นผสานความนุ่มนวลที่กำลังหยอกล้ออยู่นี้ให้ความรู้สึกกระอักกระอ่วนสิ้นดี ยิ่งสยตาเหมือนมองทะเลถึงจิตใจยิ่งทำให้คนถูกจ้องชนลุก ยามไบหน้างามขยับเข้ามาใกล้ พาให้กลิ่นหอมของบุปผาเข้มข้นขึ้น “นึกว่าเจี๋ยเจี๋ยไม่รู้รี ว่าเหตุใดเจ้ารีบเล่นออกมาจากเรือน”

ผู้เป็นน้องเพียงกลอกตาพลาทคิด นี่ท่านมีความสามารถอ่านใจคนด้วยหรือ งามอย่างเดียวไม่พอ ยังมากความสามารถ

สวรรค์! ท่านลำเอียงเกินไปแล้ว ข้าขอประท้วง

“ที่เจ้ารีบเร่งออกมาพบท่านพ่อ คงต้องการจะฟ้องเรื่องวันนั้นกระมัง”

ฮะ?

“เอิ่ม...” จงอวีหลินพยายามทำหน้าที่ให้เป็นปกติ นางมันใจว่าเมื่อกี้คงเปลอทำหน้าที่ประหลาดออกไป “ข้า... ท่าน... เอ่อ... เจี๋ยเจี๋ย” ให้ตายเถอะ นางงงไปหมดแล้ว ฟ้องเรื่องอะไร

“ข้ารู้ว่าคนซีซลาดอย่างเจ้าต้องเก็บความลับไม่อยู่ แต่อย่าลืมนะเรื่องในวันนั้นเจ้าก็มีส่วนรู้เห็นด้วย”

เดี๋ยวๆ พี่สาวคนงาม ท่านพูดสิ่งใด เหตุใดข้าพจึงไม่เข้าใจสักอย่าง
“ไม่ทราบว่าจะเจี๋ยเจี๋ย” นางเหลือบตามองสีหน้าอีกฝ่าย “พูดถึงเรื่องใด”
“เรื่องริมสระวันนั้น เจ้าจำไว้ว่ามันเป็นเพียงอุบัติเหตุ เด็กนั้นพลาด
ตกลงไปเอง”

ริมสระวันนั้น... ภาพในความฝันช่างเลือนราง นางจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่า
เกิดสิ่งใดขึ้น คลับคล้ายคลับคลาวว่าพวกนางสามพี่น้องมีปากเสียงกัน ไม่ใช่...
เป็นนางกับจวงอวี๋ซู่ยกกำลังโต้เถียงกับจวงอวี๋เจินอยู่ ทว่าด้วยเรื่องใดนั้นก็สุด
จะรู้ได้ และสุดท้าย... อ้า! เหตุใดจึงปวดศีรษะเพียงนี้

หรือจะเป็นร่างนี้ที่ผลักน้องสาวตกลงไป หรือหากไม่ใช่ก็คงเป็น...

จวงอวี๋หลินตัวต้วต๋ายตามองคนงามตรงหน้า “เรื่องที่เจี๋ยเจี๋ยเป็นผู้...”

“หุบปาก!” จวงอวี๋ซู่ยกตวาดเสียงดังจนบ่าวไพร่ที่เดินผ่านไปมาขยับหนี
แต่นางหาได้สนใจ “เจ้าอย่าลืมนิวว่าวันนั้นเจ้าเป็นคนเดินไปตามเด็กคนนั้นมา
ทุกคนในงานต่างเป็นพยาน หากท่านพอสืบความ คิดหรือว่าเจ้าจะรอดพ้นโทษ”
เสียงกระซิบซัดใบหูของนางดลิก แผลวเบา ทว่ากลับเต็มไปด้วยความกดดัน
ชุ่มชู่

เก้าในสิบส่วน ผู้ที่ผลักจวงอวี๋เจินตกน้ำในวันนั้นย่อมต้องเป็นจวงอวี๋ซู่
เจี๋ยเจี๋ย แต่เหตุใดร่างนี้จึงพลาดทำตกน้ำตามลงไปด้วย หรือจะกรรมตาม
สนอง? สมองเจ้าของร่างนี้เพียงผู้เดียวนะหรือ ช่างเป็นเวรกรรมที่เลือกปฏิบัติ
โดยแท้ นางแค่ทำหน้าที่ไปเรียกน้องสาว แต่ฝ่ายที่เป็นคนผลักกลับลอยนวล...
นี่สวรรค์ก็ใช้หน้าตาเป็นมาตรฐานหรืออย่างไร

แคงามไม่เท่า สวรรค์! ท่านต้องล่าเอียงขนาดนี้?

ช่างเถอะๆ นางไม่ใช่ตุลาการตัดสินความผู้ใด กรรมของใครก็รับกันเอง
เถิด

“เมย์เมย์เพียงอยากจะหารือกับท่านพ่อด้วยเรื่องอื่น หาใช่เรื่องที่เจี๋ยเจี๋ย
เอ่ยถึงไม่” นางแสร์งเอ่ยอย่างอกลั่นขวัญแขวน สวมบทบาทน้องสาวผู้ฉลาด
เฉลา “เจี๋ยเจี๋ยก็ทราบ ข้ายอมมิกล้าเอ่ยถึงเรื่องวันนั้นให้ท่านพ่อโมโหอีก วันนี

ที่ต้องการมาพบท่านพ่อก็เพียง... เพียง” สองมือบิดชายเสื้อไปมา ท่าทางหวาดหวั่นเหมือนนยามโดนเจ้านายเรียกเข้าห้องเย็นไปดำเรื่องทำเงินเดือนพลาต กิริยาท่าทางที่แสดงออกมาจึงเป็นธรรมชาติสมจริงยิ่ง

“อ้อ...” จวงอวี๋สูยพยักหน้าก่อนจะหลุดเสียงหัวเราะออกมา แววดตาอาฆาตเมื่อครู่แปรเปลี่ยนเป็นหยอกเย้าเย้ยหยัน “ที่แท้เมย์เมย์ก็แค่หาข้ออ้างมาพบหน้าท่านรองอัครเสนาบดีไปเพ่ยจวินนี่เอง ผันสูงไปหรือไม่”

ไปเพ่ยจวิน? รองอัครเสนาบดี?

อ้อ... ที่แท้บุรุษด้านในก็มีตำแหน่งสูงส่ง ยังหนุ่มยังแน่นก็กินตำแหน่งใหญ่ อีกก้าวเดียวเขาก็จะอยู่ใต้คนคนเดียว แต่เหนือคนนับหมื่น ตาแก่ในราชสำนักไม่หนีก็ฉฉาจนแทบกระอักเลือดหรือ ดูอย่างบิดาของนางยังต้องใช้ทั้งเล่ห์ทั้งกลผสมการแต่งงานเพื่อเสริมฐานอำนาจ นับว่าใช้เวลาเกินสิบปีกว่าจะมีวันนี้ได้ แต่บุรุษผู้นั้น... ดูจากท่าทางน่าจะยังไม่อย่างสามสิบด้วยซ้ำ คาดว่าอายุไม่นานจะย็น คงใช้แต่บุญญไปเกือบหมดเพื่อคว้าโอกาสทางการงานทางที่ติ๊งไม่ควรยุ่งกับคนเช่นนี้เป็นดีที่สุด

“ฮะแอ้ม เมย์เมย์ไหนเลยจะกล้า บุรุษสูงส่งเช่นนั้นต้องคู่ควรกับเจี๋ยเจี๋ย”

แก้มนวลแดงระเรื่อ สาวงามซัดเขินยิ่งดูน่ารักน่าทะนุถนอม “เด็กคนนี้ปากหวานเสียจริง แต่อย่าได้เอ่ยเช่นนี้ต่อหน้าผู้อื่น เจี๋ยเจี๋ยของเจ้าจะเสียหายรู้หรือไม่”

อือ... พี่สาวบ้ายอ ไม่บอกแต่แรกเล่า จะยกยอตั้งแต่เจอหน้าจะได้ไม่เสียเวลามาเอาความกับนาง

“อ้อๆ” น้องสาวพยักหน้าทำตาใส “เมย์เมย์กระจ่างแล้ว เห็นที่เจี๋ยเจี๋ยคงมีธุระกับท่านพ่อ เวลาไม่เข้าแล้ว ข้าคงต้องขอตัวก่อน ยังรู้สึกอ่อนเพลียอยู่บ้าง”

“เช่นนั้นก็รีบกลับไปพักผ่อนเถิด” พี่สาวตบหลังมีอนางเบาๆ แล้วขยับเข้ามาใกล้ “อย่าลืมนัดสัญญาที่ให้ไว้เสียล่ะ”

จวงอ้อหลินเฒ่าริมฝีปาก ก่อนจะตัววัดสายตามองอีกฝ่ายหน้าซื่อ “ผู้ใด จะกล้าลี้มกั้นเล่าเจ้าคะ” นางยื่นส่งจวงอ้อฮู่ยที่เดินแยกไปทางห้องรับแขก จนลับสายตาแล้วค่อยผ่อนลมหายใจ ยกมือνωตขมับด้วยท่าทางเหนื่อยล้า แต่คุยกับพี่น้องยังต้องใช้สมองอย่างหนักไม่ต่างกับตอนถูกเจ้านายซัก เกรงว่า หากยังอยู่ที่นี้ต่อไป อายุขัยของนางคงสั้นลงหลายสิบปี เห็นที่ต้องเร่ง ดำเนินการตามแผนที่วางไว้

“ไปเรือนน้องสาม” ประโยคเดียวของคุณหนูรองแทบจะแซ่แข็งบ่าว ข้างกาย แต่นางหาได้สนใจ ในหัวมุ่งคิดถึงแต่น้องเล็กในเรือนท้ายจวน

คุณหนูรองตกน้ำวิญญานหลุดออกจากร่างได้ คุณหนูสามก็อาจจะเป็น ได้เหมือนกัน แล้วหากมีวิญญานวิรสตรีสักคนเข้าสิงร่างนั้น ตายๆ นางตาย แน่ๆ ในเมื่อตัวเองยังหลุดโลกข้ามมิติมาได้ โฉนผู้อื่นจะตามมาไม่ได้เล่า หาก เกิดเรื่องเช่นว่า วันนั้นน้องสาวจริงๆ ของร่างนี้ตายไปพร้อมกันแล้วมีแพทย์ หมึง นักฆ่า หรือดารานางร้ายมาสิงร่างนั้น นับว่าเคราะห์ซ้ำกรรมชดเหลือ จะกล่าว แม่ไม่อาจผูกมิตรกับอีกฝ่ายได้ อย่งไรก็ต้องไปขอโทษ ขออโหสิกรรม เรื่องที่เคยทำร้ายมาทั้งหมด ด้วยกลัวว่าวันดีคืนดีอีกฝ่ายนึกก็คิดแก้แค้น ขึ้นมา...

ชีวิตที่เพิ่งเก็บมาได้จะกลายเป็นตัวประกอบสามบรรทัดที่เกิดมาแล้ว ก็ตายทันทีแน่